

esquerra nacional

MARÇ - ABRIL 1999 NÚMERO 13

Catalunya lliure de peatges.

Les infraestructures viàries: paradigma de la dependència política de la nostra nació.

Abril

di	ds	dc	dj	dv	ds	dg
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

Maig

				1	2
3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	

28 abril BARCELONA

20 h Lliurament del Memorial Lluís Companys 1999
al Centre Cívic Sant Andreu (Gran de Sant Andreu, 111)

1 maig BARCELONA

10 h Ofrena floral i parlaments al monument a Francesc Layret (Plaça Goya)
Josep-Lluís Carod-Rovira
Josep Huguet
Jordi Portabella
David Minoves
Uriel Bertran

12 h Manifestació «Per la creació de l'ocupació estable!»

■ SOL-LICITUDS D'AFILIACIÓ

■ FEDERACIONS

Àngel Molina, reelegit president d'ERC al País Valencià

El 31 de gener se celebrà a València el 5è Congrés de la Federació d'ERC al País Valencià.

El motiu del Congrés, de caràcter extraordinari, fou debatre en assemblea de militants l'estratègia dissenyada per l'Executiva Regional d'impulsar el Front pel País Valencià, una plataforma política formada per partits i adherits a títol individual. El Front pel País Valencià, que ha de celebrar el seu Congrés Constituent el 26 de març vol articular l'esquerra nacional al País Valencià, en un projecte superador de la dinàmica de fragmentació i minorització del nacionalisme al sud de la nació. L'es-

Àngel Molina

tratègia del Front pel País Valencià fou aprovada per unanimitat.

Així mateix, el Congrés escollí la nova Executiva Regional que continua encapçalada per Àngel Molina com a president, i que està formada també per Francesc Collado, Alex Gisbert, Victòria Jiménez, Jaume Ivorra, Lorena Miralles i Manel Collado.

L'històric dirigent rossellonès Miquel Mayol entra a militar a ERC a la Catalunya del Nord

La Federació d'ERC a la Catalunya del Nord ha entrat en una nova fase de relleu amb la recent incorporació de l'històric dirigent rossellonès Miquel Mayol.

De professió advocat, va néixer a Perpinyà el 1941. Estudià dret a París, a Alger i a Montpelier. Ha estat professor de dret a Nantes i Perpinyà, i membre de la direcció del Col·legi d'Advocats de Perpinyà.

Inicià la seva acció política a París en moviments cristians d'avantguarda. El 1968 tornà a Perpinyà, i s'adherí al Grup Cultural de Joventut Catalana i al Partit Socialista Unificat. El 1970 fundà el Comitè Rossellonès d'Estudis i Animació, embrió de l'Esquerra Catalana dels Treba-

Miquel Mayol

lladors (ECT) primera expressió política moderna de l'esquerra nacional a la Catalunya del Nord.

Com a activista cívic ha participat en la gran majoria d'iniciatives en defensa de la llengua i la cultura catalanes que s'han desenvolupat al nord de l'Albera: Universitat Catalana d'Estiu, Grup Pirinenc Rossellonès, La Bressola, Escola Popular Catalana...

EIX DE SERVEIS

VILLARDEL, 33 08011 BARCELONA TELÈFON 93 425 21 75

COPISTERIA

ARTS GRÀFIQUES

disseny gràfic, impremta, enquadernació...

TRANSPORTS PER CARRETERA

CONSTRUCCIÓ DE QUADRES I INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

per a l'automatització de maquinària industrial.

LLOGUER D'INFRAESTRUCTURES PER A ACTES PRIVATS I PÚBLICS

Taules, cadres, coberts...

SERVEIS AUXILIARS

als autònoms i petits empresaris (facturació, administració, cobrament, comptabilitat, confecció de nòmines, seguretat social...).

BORSA DE TREBALL pròpia

EIX DE SERVEIS és una empresa propietat de la Fundació Júpiter s.l.

Cada cop més

→ JOSEP VALL
SECRETARI D'IMATGE
I COMUNICACIÓ D'ERC

El gener de 1998 reprenem un camí que no s'hauria d'haver trencat mai. Començàvem a editar, per primer cop des del 1983, un mitjà de comunicació mensual adreçat a tota la militància d'ERC: **Esquerra Nacional**.

La nostra organització havia passat quinze anys sense un òrgan de comunicació periòdic. Per precarietat econòmica o manca de voluntat política els il·lustrats intents duts a terme (*La Humanitat*, *La República*) van acabar fracassant o en l'oblit.

Ara la situació és força diferent, la voluntat política de l'actual direcció d'ERC per a assegurar informació és evident.

En la presentació del primer número de **l'Esquerra Nacional** escrivia fa un any «Tota la militància té uns deures, des d'actuar d'acord amb els principis ideològics de l'organització, fins abonar amb puntualitat la quota fixada pel Consell Nacional. Però també tenim uns drets, i un d'ells i no pas el menys important, és el dret a rebre informació sobre l'activitat interna i externa d'ERC, així com de la tasca dels diferents grups parlamentaris i càrrecs electes i institucionals en general, tal com recullen els Estatuts de la nostra organització».

Un any després podem considerar completada una primera etapa en la represa informativa de la direcció d'ERC amb la militància.

Ara cal fer un nou pas endavant, a poc a poc i amb bona lletra, ja que són moltes les dificultats que trobarem en el camí, començant per les econòmiques i subsidiàriament les de recursos humans. La necessària professionalització que a tota publicació li cal per tal d'assegurar-ne uns continguts dignes i una periodicitat regular, encara és lluny d'assolir-se. I hem de suplir-la amb l'esforç militant i la bona voluntat de tots els col·laboradors.

Malgrat totes aquestes dificultats la nostra il·lusió per mantenir informada la militància d'ERC amb tot allò que li pot interessar ens permet tirar endavant.

En la nova etapa de **l'Esquerra Nacional** hem redefinit els objectius de la mateixa, així com els seus continguts. No només hem fos en una única publicació, els anteriors quatre butlletins que amb distinta periodicitat i tirades s'han anat editant el darrer any (la pròpia **Esquerra Nacional**, **Esquerra Municipal**, **Dones d'Esquerra** i **Fòrum Sindical**), sinó que sobretot hem adoptat una filosofia més global.

En primer lloc no hem descuidat les informacions més internes sobre l'activitat d'ERC, la seva agenda, les sol·licituds d'afiliació, l'elecció de càrrecs interns, l'activitat parlamentària, l'actualitat municipal...

Però en segon lloc hem donat entrada a noves seccions: articles de reflexió, notícies sobre política internacional, entrevistes amb personatges que per la seva activitat cívica són del nostre interès, recuperació de la memòria històrica més desconeguda, i recomanacions de llibres, revistes, exposicions, teatre, cinema...

La intenció de l'equip de gent que fem **l'Esquerra Nacional** és que la periodicitat de la revista sigui mensual. Esperem assolir aquest objectiu al llarg del 1999. De moment els primers números, donada la coincidència amb les eleccions municipals, europees i autonòmiques de la primavera i la tardor, sortiran amb una periodicitat bimensual.

Esperem que **l'Esquerra Nacional** que teniu entre les mans sigui del vostre interès.

Cada cop més.

ESQUERRA NACIONAL

DIRECTOR
JOSEP VALL

CAP DE REDACCIÓ
ÀNGEL MARÉS

REDACCIÓ
DANIEL CONDEMIAS
EDUARDO LÓPEZ

COL·LABORADORS

D'AQUEST NÚMERO

JOSEP BARGALLÓ
CARLES BONET
GINA CALVET
JORDI CASTELLE
ÀNGELS COTÉ
MARINA GARCIA
JOSEP MARJA JUVÉ
JESÚS MAESTRO
PEP MARÍ
JORDI MONTOTO
CARMÉ PORTA
MANUEL PUYAL
ANNA SALVADOR
FRANCESC SIMÓ
MARC AURELI VILA

ARRAUMENTS
CEMEN
LLIBERIA OVA

DISSENY GRÀFIC
MARCEL LLADÓ + JOSEP VALL

REDACCIÓ
ERC

SECRETARIA D'IMATGE I COMUNICACIÓ
VILLARROEL, 45
08011 BARCELONA
TELÈFON 93 453 60 05
FAX 93 323 71 22

CORREU ELECTRÒNIC
#MATO@ESQUERRA.ORG

INTERNET
WWW.ESQUERRA.ORG

EDITA
FUNDACIÓ JOSEP PILA

DIPÒSIT LEGAL
B.3090 1998

IMPRESSIÓ
IMPRESSIONS
INTERCOMARCALS SA

A LES PENES, PUYALADES ■ MANUEL PUYAL

En marxa la campanya d'ERC contra els peatges

El 2 de febrer ERC iniciava la campanya **Catalunya lliure de peatges**, que denuncia el **dèficit d'inversió pública a Catalunya en infraestructures viàries**. La campanya a més de mobilitzacions populars, es concreta en diverses iniciatives legislatives.

ERC ha decidit tirar endavant aquesta campanya perquè en paraules del propi secretari general, Josep-Lluís Carod-Rovira, «la gent n'està farta de pagar per la utilització d'uns serveis anomenats autopistes que, en altres llocs de l'Estat, reben el nom d'autovies, són gratuïtes i molt més modernes».

Aquest descontentament contra els peatges es manifesta de diferents maneres. Són nombroses les iniciatives populars que van prenent cos. Així, un ciutadà de Mataró, Josep Maria Castellà va recollir gairebé quinze mil signatures demanant la supressió del peatge de Vilassar de Dalt, signatures que ha lliurat al Parlament, via ERC. Xarxa Viària, consorci que agrupa un grup d'ajuntaments i que va promoure la Declaració de Gelida ja es posicionava el setembre de l'any passat per un procediment que fes possible el rescat de les autopistes, segons manifestà Jordi Carrillo, gerent del consorci.

Per altra banda en el document elaborat fa poc per la Cambra de Comerç, Foment de Treball Nacional, Cercle d'Economia i la Fundació RACC i que porta per títol «Dotació, finançament, gestió d'infraestructures de transport i activitat econòmica a Catalunya», en el capítol dedicat als peatges es diu que «resulta indispensable solucionar el greuge comparatiu amb la resta d'Espanya perquè en aquests moments no és equitatiu mantenir les diferències de tracte quan tothom gaudeix dels mateixos nivells d'equipaments».

Salvador Curcoll, cap del Gabinet d'Estudis Econòmics de la Cambra, ens ha recordat el posicionament que aquesta institució va efectuar sobre els peatges el passat mes de desembre en el sentit de reclamar que s'acabin les desigualtats territorials en relació als peatges i que l'Administració estatal compensi el greuge que els usuaris de Catalunya hagin de pagar per utilitzar unes infraestructures que en altres llocs són gratuïtes.

Els beneficiaris dels peatges

El fet que el 72% del total d'ingressos per peatges de l'Estat es concentri a Catalunya fa menys competitiva la nostra indústria i grava les economies domèstiques. Els peatges responen a la manca d'inversió pública estatal que ha obligat el sector privat a actuar en camps propis del públic. Aquesta iniciativa privada en el camp de les autopistes ha actualitzat sovint de forma monopolística i al capdavant de la qual hi trobem —en el passat o ara mateix— persones de CiU com Josep Manuel Basáñez, Macià Alavedra o el mateix Jordi Pujol. Però si això és així, l'anterior govern socialista de l'Estat també mereix la reprovació d'ERC perquè segons Josep-Lluís Carod-Rovira «va permetre durant tretze anys tirar endavant una Catalunya de peatges mentre que a la resta de l'Estat es construïen autovies gratuïtes».

Comença la campanya

El 13 de febrer es va iniciar la campanya informativa

Acció de la campanya al peatge de Girona sud, amb la presència d'insignia a dreta: Santi Nieto, regidor a Girona; Miquel Martí, president de la Federació regional; Joan Palg, regidor a Blanes i Francesc Ferrer i Gironès, diputat.

contra els peatges. Els llocs escollits foren diversos punts de les autopistes A-2, A-7, A-16, A-19 i B-30 així com els túnels del Cadí i de Valldorera. La campanya de difusió informativa a peu d'autopista es repetí el 20 de març, i tindrà continuïtat amb altres actes.

El suport material de la campanya està format pels següents recursos: 300 pancartes, 120.000 díptics, 100.000 bandes, 85.000 adhesius, 100.000 caramels... A tot això cal afegir-hi les més de 20.000 cartes que en aquests moments ja s'han fer arribar a militants i simpatitzants. A més a més s'ha elaborat un dossier que permet servir de guia als qui han de participar en els actes divulgatius de la campanya.

Iniciatives parlamentàries

Paral·lelament a les mobilitzacions i actes divulgatius, ERC ha tirat endavant diverses iniciatives parlamentàries tendents a millorar la gravosa situació que els peatges signifiquen per a la nostra economia.

Així, en la presentació de la campanya, el diputat Joan Ridao va donar a conèixer la proposta de llei de rescat de les autopistes que preveu que l'Administració modifiqui els seus contractes amb les concessionàries per tal de primar l'interès públic i no obligui a unes compensacions exorbitants en el cas d'un rescat. Es tracta de, tal com indica l'exposició de motius de la proposta de llei, defensar l'interès general perquè «no té sentit que, amb l'esforç de la ciutadania, es perpetui una pràctica monopolística, en què algu-

nes empreses concessionàries vénen obtenint uns beneficis extraordinaris molt per damunt de la rendibilitat mitjana dels recursos de les empreses».

En la comissió de Política Territorial del 17 de febrer es presentaren diverses proposicions no de llei on s'instava el Govern a realitzar les gestions oportunes davant la concessionària del Túnel del Cadí per aplicar un descompte del 25% als censats a l'Alt Urgell tal i com ja s'esdevé amb els ciutadans de la Cerdanya i del Berguedà. Una altra proposició demanava al Consell Executiu que fes gestions davant ACESA per tal que el pas entre Altafulla i Tarragona sigui gratuït per als camions i autobusos mentre es realitzin les obres en les variants de la N-340. També es va proposar l'execució de les obres de millora de l'autopista A-7 al seu pas pel Vallès.

En la línia de l'acord pres pel Consell Nacional d'ERC el 27 de febrer, el vicesecretari general d'ERC, Josep Huguet, va presentar davant la comissió de Política Territorial reunida el 3 de març una Proposició no de llei per a l'elaboració d'un pla de rescat dels peatges de Catalunya. S'hi estableixen l'ordre de prioritats i el pla de finançament que contempla diverses possibilitats: aportació de l'Estat pel sistema de peatge a l'ombra, com a pagament del deute històric; aportacions de la Generalitat en base a un nou model de finançament autonòmic basat en el Concert Econòmic; increment de l'impost de circulació, traspàs i atribució de l'impost sobre combustibles; creació d'un impost

especial sobre beneficis extraordinaris d'empreses concessionàries de serveis públics i, finalment, modificació de la llei de Caixes d'estalvi, per tal que aquestes participin en la construcció i rescat d'infraestructures viàries.

En la seva intervenció davant la comissió, Huguet denuncià els que viuen de la Catalunya de peatge, aquells que «per un cantó ens han obligat a tenir una escassa inversió pública, traient els nostres impostos i derivant-los cap a altres zones de l'Estat, i els que aquí s'han beneficiat d'una situació absolutament injusta i insòlita a Europa».

Fins ara però, cap de les propostes presentades per ERC davant la comissió de Política Territorial no han estat aprovades. Contràriament, la moció presentada pel grup d'ERC davant el Ple del Consell Comarcal del Segrià que demanava la reducció dels peatges a l'empresa concessionària Acesa, tingué llum verda.

Pressions a ERC

Una de les primeres repercussions de la campanya endegada per ERC han estat les pressions que el partit ha rebut per part dels «poders fàctics» que posen de manifest la preocupació d'aquests sectors davant l'abast, intensitat i continuïtat de la campanya Catalunya lliure de peatges.

Malgrat tot, ERC s'ha compromès a no afuixar ni atenuar el contingut de la campanya. La lluita contra els peatges constituirà un dels eixos de les properes eleccions al Parlament de Catalunya i al Parlament espanyol.

Josep Maria Castellà entrega les signatures contra l'autopista del Maresme, en presència de Jordi Sunyach, alcalde d'ERC a Mataró i del diputat Josep Huguet.

7es jornades parlamentàries ERC-EA

El lehendakari Juan José Ibarretxe, el secretari general d'ERC Josep-Lluís Carod-Rovira i el diputat d'EA Rafael Larrosa.

El 22, 23 i 24 de febrer van tenir lloc a Euskal Herria les 7es jornades parlamentàries que, com cada any, celebren els grups d'ERC i Eusko Alkartasuna (EA) per analitzar temes d'interès comú.

La delegació d'ERC estava formada pels nou diputats al Parlament de Catalunya, els vicesecretaris generals Carles Bonet i Xavier Sáenz, i el secretari de Política Internacional Jesús Maestro.

A més a més de les reunions de treball tant amb els consellers d'EA al govern basc com amb regidors de les principals ciutats de la formació abertzale, es mantingueren trobades amb el president del Parlament de Vitòria, Juan María Atutxa i amb la presidenta del Parlament navarrès, Lola Eguren.

Durant l'estada a Pamplona també se celebrà una reunió de treball que tingué lloc al Parlament foral amb els diputats d'EA, Fermín Cláuritz i Begoña Errazu.

La trobada amb EA també serví per conèixer el Pla de recuperació de la badia de Pasaia que ha permès, a través de la col·laboració entre diversos ajuntaments com el de Pasaia i Errenderia, la posada en marxa de diversos polígons industrials. Així mateix es donà notícia de les iniciatives dutes a terme a través de la Conselleria de Medi Ambient per tal de recuperar els aiguamolls del parc fluvial del Bidasoa.

En la reunió entre els dos grups parlamentaris s'intercanvià informació sobre les propostes legislatives d'ambdós parlaments. Així, el grup parlamentari d'EA s'interessà per conèixer els continguts de la llei de parelles de fet aprovada recentment pel Parlament de Catalunya i el grup parlamentari d'ERC volgué conèixer quines són les propostes que contempla la llei contra l'exclusió social del Parlament basc.

Cal destacar, també, l'entrevista del secretari general d'ERC amb el president del govern basc, Juan José Ibarretxe, la primera concedida a un líder polític de fora del País Basc, de la qual Josep-Lluís Carod-Rovira subratllà la importància del procés de pau iniciat amb la treva d'ETA com a element polític clau en la via d'Euskal Herria a la sobirania.

El secretari general d'ERC reiterà la importància que Catalunya no es quedi al marge del procés polític basc com fa vint anys quan va perdre el tren del concert econòmic com a model de finançament i el control sobre la seguretat ciutadana.

Les 7es jornades parlamentàries serviren per ratificar la voluntat de reeditar la coalició electoral per a córrer junts a les eleccions europees del proper 13 de juny així com per conèixer de primera mà el procés de pau i les seves vicissituds.

Josep-Lluís Carod-Rovira parla del futur industrial de Catalunya

Davant d'una nodrida representació del món empresarial, sindical, acadèmic i professional, el secretari general d'ERC va traçar els eixos de la reindustrialització de Catalunya.

En el marc de la conferència «Una economia dinàmica per a un país de qualitat», celebrada el 23 de març, Josep-Lluís Carod-Rovira, després de reconèixer que «Catalunya, com a país, està vivint des de fa un cert temps, de renda», i que s'han afeblit els valors de la cultura emprenedora que havien caracteritzat la societat catalana, el secretari general d'ERC subratllà la necessitat, en ares a la reindustrialització de Catalunya, de coordinar les mesures institucionals entre les distintes administracions, promoure espais de col·laboració entre les empreses per accedir a mercats exteriors i compartir serveis, potenciar sòls i naus industrials en els llocs que en són deficitaris, mesures de fiscalitat especial per a les petites i mitjanes empreses, similars a les que s'han dut a terme al País Basc (deduccions a la quota de l'impost de societat per a la creació de llocs de treball, crèdits tous, possibilitats de mesures de vacances fiscals en determinades circumstàncies), reforçament de l'Institut Català de Finances com a banc públic català...

Carod-Rovira subratllà que la internacionalització de l'economia obliga a un major esforç en el terreny de la competència lingüística i es mostrà partidari d'avançar cap a una Catalunya trilingüe, amb el català com a llengua nacional i l'anglès

com a eina de relacions exteriors, així com a donar més impuls a les escoles de comerç internacional.

A més de la necessitat d'un marc laboral propi, la intervenció de Carod-Rovira emfasitzà la urgència de revalorar el prestigi de l'ensenyament a Catalunya i, sobretot, de millorar la funció de la formació professional, perquè «hom estat evitant massa anys massa joves a la piscina del mercat laboral sense salvavides i, en molts casos, sense saber nedar ni haver vist l'aigua abans».

Fou crític amb la política del govern de la Generalitat sobre les indústries de la cultura que, després de dinou anys, ens ha fet més dependents en aquest terreny i on s'ha produït un retrocés evident.

Carod-Rovira defensà la necessitat de fer realitat un Pla nacional de coordinació d'infraestructures com el que proposa ERC, d'augmentar la inversió en recerca i investigació, de la necessitat que la Generalitat assumés la condició d'autoritat única en el terreny de les infraestructures viàries.

Acabada la conferència del secretari general prengueren la paraula, entre d'altres, Antoni Llorens director de Lauren Films; Ciriaco Hidalgo, secretari de política institucional de la UGT, Xavier Albertí, empresari del ram alimentari, Jordi Gutiérrez, secretari de política social de la CONC, Miquel Bardit, economista i Jordi Via, president de la Federació de Cooperatives de Treball Associat de Catalunya, que coincidiren amb gran part de les propostes d'ERC.

ERC reuneix els exsenadors de l'Entesa dels Catalans

El 4 de febrer tingué lloc un desdèjuni de treball entre una delegació d'ERC —formada pel president Jordi Carbonell, el secretari general Josep-Lluís Carod-Rovira, els vicesecretaris generals Carles Bonet i Josep Huguet i l'expresident Heribert Barrera— i un grup d'exsenadors de l'Entesa dels Catalans compost per Paco Candel, Francesc Ferrer i Gironès, Josep Rahola, Jaume Sobrequès, Felip Solé Sabarís i Lluís Maria Xirinachs.

Van excusar la seva presència i van sumar-se a la intenció de la trobada els tam-

bé exsenadors Josep Benet, Salvador Sunyer i Víctor Torres.

Davant l'eventualitat insinuada per Pasqual Maragall de fer servir el nom de l'Entesa dels Catalans amb afanys partidistes, els reunits van coincidir en assegurar que la coalició senatorial de les eleccions del 15 de juny de 1977 va ser «l'expressió de la unitat de les forces democràtiques a Madrid» i que seria «poc ètic» que el candidat del PSC utilitzés aquest nom per lluitar electoralment en contra d'altres forces d'esquerra.

Jaume Sobrequès, Josep-Lluís Carod-Rovira, Carles Bonet, Felip Solé Sabarís, Josep Rahola, Paco Candel i Heribert Barrera, a la trobada del 4 de febrer.

ERC participa en el Dia Internacional de la Dona

ERC va ser present en la manifestació del 8 de març, Dia Internacional de la Dona. En el marc d'aquesta commemoració, ERC va reclamar mesures de promoció de l'esport femení a partir d'una vintena de propostes i iniciatives parlamentàries, d'àmbit municipal i nacional. Entre d'altres es demana la realització d'una enquesta de necessitats de les dones practicants de l'esport per tal de conèixer de primera mà les mancances i necessitats que es puguin detectar, realitzar un estudi de les pràctiques esportives de gènere i per edats, realitzar un estudi específic de raons biològiques, mèdiques, psicològiques i físiques que porten a la disminució de la pràctica esportiva en l'etapa

de l'adolescència femenina, promoure una xarxa de recursos i serveis per facilitar l'accés de les dones a la pràctica físico-esportiva, incidir en la formació dels educadors i educadores esportius per a la motivació i participació de dones de totes les edats en la pràctica esportiva...

A la roda de premsa que serví per presentar aquestes propostes, Jordi Portabella va expressar la seva preocupació «perquè la pràctica de l'esport femení a Barcelona és molt baixa» mentre Josep-Lluís Carod-Rovira va demanar la compareixença al Parlament de les presidències de les federacions catalanes on l'esport femení té un major pes per conèixer de primera mà la seva anàlisi sobre aquesta realitat.

La capçalera d'ERC a la manifestació del 8 de març passat.

El suport a l'esport femení es va fer palès en el partit de voleibol que tingué lloc el dia 13 al Frontó Colom de Barcelona entre dos equips mixtos de dones i homes de la direcció nacional d'ERC.

El mateix dissabte 13 ERC organitzà un debat, al Pati Llimona de Barcelona, que amb el títol «Podem feminitzar la política des dels partits?» aplegà Teresa Sanz, professora d'institut i

membre del Centre de Recerca Històrica de la Dona de la Universitat de Barcelona Duoda, Carme Porta, secretària de la dona d'ERC i el secretari general d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira.

ERC recull 25.000 signatures a favor de la presència internacional de les seleccions esportives catalanes

Jordi Portabella, Josep-Lluís Carod-Rovira, Jaume Llauredó i Ernest Benach, en l'entrega de signatures.

La Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes va rebre, de la mà del secretari general d'ERC, 25.000 signatures recollides pel nostre partit que avalen la Iniciativa Legislativa Popular que pretén modificar la llei de l'esport per a fer possible la presència internacional en competicions oficials, de les seleccions catalanes.

En l'acte de lliurament, que tingué lloc el 25 de febrer, hi assistiren per part d'ERC, a més del secretari general Josep-Lluís Carod-Rovira, els diputats Ernest Benach i Jordi Portabella —el qual a més és vicepresident de la Plataforma Pro Seleccions Esportives Catala-

nes— i el secretari general de les JERC, Uriel Bertran. Carod-Rovira va assenyalar que aquesta reivindicació és «purament esportiva, perquè l'esport català pugui participar amb normalitat a les competicions internacionals».

La recollida de signatures que va començar el mes de desembre havia de concloure el 10 de març ja que la llei preveu un termini de 90 dies hàbils a partir de l'autorització parlamentària. Amb tot, Jaume Llauredó, president de la Plataforma sol·licità, i la Mesa del Parlament va autoritzar, una prorroga de dos mesos per lliurar les firmes.

Llauredó va agrair l'esforç d'ERC i de les JERC a fi de fer possible l'èxit d'aquesta proposta i va anunciar noves mobilitzacions com per exemple la celebració d'un triangular de futbol a Girona.

Cal destacar que a més de les signatures lliurades per la direcció nacional, algunes seccions locals d'ERC continuen la tasca de recollida i lliurament. El dia 27 de febrer fou el cap de llista d'ERC a Santa Coloma de Gramanet, Jaume Abelló, qui lliurà més de 1.000 signatures a la Plataforma. Les JERC a l'Ait Penedès, Baix Penedès, Garraf i Anola n'han recollit a la vora de 5.000.

Seminari sobre Catalunya i l'esport internacional

El 27 de març tingué lloc aquest seminari que, sota la conducció del periodista de TV3, Xavier Torres, aplegà més d'un centenar de persones moltes d'elles vinculades al món de l'esport, entre les quals, cal esmentar especialment el president de la Federació Catalana de Bàsquet, Enric Piquet; el president de la Federació Catalana de Ciclisme, Miquel Arbós, el president de la Federació Catalana d'Escacs, Josep Flores i el president de la Federació Catalana de Pesca Esportiva, Lluís Pujal.

Després d'una breu presentació del diputat d'ERC i candidat a l'alcaldia de Barcelona Jordi Portabella, hi intervingué el president de la Plataforma per les seleccions catalanes, Jaume Llauredó, així com Ignasi Donàte, president del Comitè Olímpic de Catalunya.

Cal destacar la intervenció del diputat d'ERC Ernest Benach que presentà una ponència amb el títol «Algunes reflexions a l'entorn de la Llei de la Jurisdicció esportiva i modificació de la llei de l'esport», en la qual defensà que la nova llei que s'aprovi impulsí de veritat les seleccions nacionals i el Comitè Olímpic de Catalunya.

La cloenda anà a càrrec de Josep-Lluís Carod-Rovira que finalitzà la seva intervenció afirmant que «les seleccions catalanes són un dret democràtic».

L'associació Rauxa, discriminada en una concessió per l'Ajuntament de Barcelona

A l'associació Rauxa, guanyadora del Memorial Lluís Companys 1998, atorgat per la Fundació Josep Irla, l'Ajuntament de Barcelona li va retirar, a començaments d'any, la concessió del menjador del Clot que gestionava des de feia quatre anys, amb l'excusa que en el concurs públic que va convocar l'Ajuntament, Rauxa no va aportar un certificat que els advocats de l'associació afirmen que no és necessari en una entitat de serveis públics.

El servei s'ha acabat concedint a Eures, una empresa amb un sol soci i que factura 650 milions de pessetes l'any. Rauxa, entitat sense ànim de lucre havia tret més puntuació en el concurs que l'empresa finalment adjudicatària.

Aquests tipus de fets estan essent cada vegada més freqüents, i no només a Barcelona. Les entitats sense ànim de lucre, cooperatives... que han començat a desenvolupar les seves tasques en camps de l'assistència i prestacions socials, omplint el buit deixat pel sector públic, ara es veuen expulsades des de governs suposadament d'esquerra que afavoreix les grans empreses privades.

L'associació Rauxa està recollint signatures de suport a una carta de denúncia d'aquesta situació que faran arribar a l'Ajuntament de Barcelona.

ERC aconsegueix que el Parlament aprovi promocionar el català a la informàtica

El Parlament de Catalunya ha aprovat, a iniciativa d'ERC, un dels temes «oblidats» a la llei de política lingüística per promoure la llengua catalana en la informàtica.

La iniciativa insta a elaborar una normativa per tal que totes les administracions públiques de Catalunya hagin d'usar programes informàtics en català, i a que s'iniciïn col·laboracions amb les institucions de govern de la resta de territoris que tenen el català com a llengua pròpia en l'elaboració i la difusió de programaris.

La proposició també demana que es promoció i desenvolupi la traducció al català de tot el material informàtic, així com l'elaboració i difusió de la terminologia catalana específica per aquest sector. També s'insta a col·laborar amb les empreses del sector per tal de comptar amb sistemes de reconeixement de text i de reconeixement i de síntesi de veu en català, així com dels sistemes de correcció i de traducció automàtica i assistida a les principals llengües

La llengua catalana encara és poc present al món informàtic.

amb el català com a llengua de partida i de destinació.

ERC ha denunciat el fet que Catalunya representa una proporció en el mercat informàtic de l'estat espanyol que gairebé duplica la de la seva població, mentre que la presència del català en aquest àmbit és escassa. ERC també ha criticat el conveni signat entre la Generalitat i Microsoft per a la traducció del Windows 98 al català, ja que considera que amb acords com aquest es consolida el català com a llengua de patge perquè

permanentment s'ha de pagar més pels productes en català, i lluny d'assolir-se les expectatives posades en poder programar en català, s'aplica una política publicitària en lloc d'una política lingüística seriosa.

Tot i l'aprovació de la proposta, el diputat d'ERC Josep Huguet es va mostrar escèptic sobre com la portarà a la pràctica el govern de CiU, i va posar com a exemple que «després de subvencionar programes en català, no s'hagi garantit una bona distribució comercial».

El Parlament regularà els gossos de risc

L'alarma social generada per les agressions de determinades races de gossos va promoure la presentació per part d'ERC d'una proposta de llei per a modificar la llei de protecció dels animals, amb l'objectiu d'introduir-hi reformes que garanteixin el control dels animals de companyia potencialment perillosos, que comptà amb el suport de l'Associació Catalana de Veterinaris d'Animals de Companyia.

La presentació d'aquesta proposició va provocar un debat al Parlament de Catalunya en el qual s'acordà que tant ERC com el PSC retressin les seves propostes a canvi de la creació d'un grup de treball que enllestirà les seves conclusions abans de dos mesos.

El diputat Joan Ridao va declarar-se satisfet per la creació de la ponència parlamentària, així com pel fet que CiU «s'avingui a modificar la llei, contràriament al que fins ara defensava el govern de la Generalitat», com es constata en una resposta a una pregunta d'aquest diputat signada el mes de desembre pel conseller Marimon.

El Parlament aprova, l'ús del català en el Registre de la Propietat Mercantil

El Parlament de Catalunya aprovà una proposició no de llei presentada per ERC, sobre la reforma dels reglaments dels Registres civil i mercantil i del Reglament hipotecari (Registre de la propietat), a fi que els assentaments es facin en la llengua del manifest presentat, qüestió contemplada a la Llei de Política Lingüística.

El diputat Joan Ridao, que defensa la proposta, ha declarat que «si l'estat es creu el plurilingüisme i vol protegir les diverses modalitats lingüístiques de l'estat, com li encomana l'article 3 de la Constitució, no hauria de tenir cap inconvenient en permetre, almenys, la inscripció bilingüe. No m'imagino que un ciutadà suís francòfon, fos obligat a inscriure un document en alemany o en italià».

ERC demana el traspàs a la Generalitat de les competències notariales

El diputat Joan Ridao, va presentar una iniciativa parlamentària per reclamar la transferència a la Generalitat de les competències en matèria notarial.

Ridao va manifestar que, amb aquesta proposta, «es tracta d'aconseguir el traspàs per la via del fet, obrint a més la possibilitat que el català s'utilitzi més a les notaries, però també que la legislació civil catalana guanyi importància per exigir als notaris el coneixement de la llengua pròpia del país». El diputat d'ERC va denunciar també que «els successius governs han escamotejat el traspàs d'aquesta matèria bloquejant-ho sistemàticament i continua en la Comissió de Traspàs».

El notari i membre de la junta de la Fundació Àpoca, Josep Mª Puigsaellias, va voler destacar que «aquesta iniciativa jurídica honora a ERC», i que «no té sentit que tinguem notaris que viuen d'esquena al país i que el poble vegi com es fan els seus escrits en una llengua que no és la seva».

ERC reclama un Pla Urgent d'Aplicació de la Reforma de l'Assistència Primària

Arran del fort debat suscitat al si de la societat catalana per la crisi de les cues d'espera i el col·lapse de la sanitat patit aquest darrer hivern, ERC ha proposat al Parlament la presentació d'un Pla Urgent d'Aplicació de la Reforma de l'Assistència Primària.

Al llarg del debat monogràfic sobre sanitat celebrat al Parlament, el diputat Ernest Benach va fer una crítica intervenció contra el Consell Executiu. Amb aquesta interpel·lació, Benach denunciava les conseqüències nefastes de no accelerar la reforma de l'assistència primària, de no complir terminis —cosa que provoca les llistes d'espera—, del servei clarament insuficient del 061, i en definitiva, del fet que en els darrers anys hi ha hagut una retallada important de la inversió sanitària —conseqüència del sistema de finançament negociat per CiU, amb el PSOE primer i ara amb el PP.

La interpel·lació de Benach reiterava les denúncies que el grup parlamentari d'ERC ja havia manifestat pocs dies abans que es produís el col·lapse a les urgències provocat per l'epidèmia de grip, davant dels advertiments dels col·lectius sindicals del món de la sanitat pública.

ERC denunciava ja llavors el déficit generat de 300.000 milions de pessetes i el fet que des del Departament de Sanitat es destinen més recursos financers als proveïdors concertats que no pas a l'ICS, el proble-

ma d'una gestió que no dona resposta a les necessitats dels ciutadans, no parà de créixer.

Subsegüent a aquesta interpel·lació, el grup parlamentari d'ERC ha presentat una moció instant el Govern de la Generalitat a presentar un Pla Urgent d'Aplicació de la Reforma de l'Assistència Primària davant de la Comissió de Política Social que contempli la previsió dels nous CAP (Centres d'Assistència Primària) que s'han d'obrir en els propers cinc anys, especificant-ne la temporalitat així com la previsió de finançament.

Dins del Pla esmentat, un apartat concret haurà de contemplar específicament les necessitats de la ciutat de Barcelona, mentre un altre plantejarà el servei d'urgències 061 al conjunt del territori de Catalunya, amb una implantació progressiva i la corresponent adequació dels recursos que aquest servei necessita.

La moció presentada per ERC defensa la necessitat de plantejar urgentment la utilització de recursos intermedis que permetin una major coordinació entre l'activitat ambulatoria i els serveis d'urgències d'una banda, i entre els CAP i les consultes dels hospitals de l'altra.

ERC també destaca la necessitat de potenciar els serveis d'urgències dels CAP i de les Àrees Bàsiques de Salut, dotant-los del material adequat, així com a incrementar la presència de professionals amb experiència en els serveis d'urgència.

Entrevista d'ERC amb A Mesa de Galicia

Concha Costas, presidenta d'A Mesa pola Normalización Lingüística, plataforma cívica creada el 1986 que vetlla per l'extensió de l'ús social del gallec, visità el nostre país a finals de febrer.

A més a més de fer una conferència a la Universitat de Barcelona sobre les experiències de dinamització lingüística a Galícia, i trobar-se amb la Plataforma per la Llengua i el CIEMEN, Costas va entrevistar-se amb el diputat d'ERC, Josep Huguet, amb qui intercanvià informació sobre els respectius processos de normalització lingüística així com les dificultats amb què topen.

Concha Costas s'interessa per les iniciatives legislatives que el grup parlamentari

Josep Huguet i Concha Costas.

ri d'ERC ha tirat endavant a fi i efecte d'assegurar la presència del català en el món de la informàtica i per conèixer més de prop la polèmica sobre el decret que estableix el doblatge en català d'una determinada quantitat de còpies de les pel·lícules de més èxit.

La reunió va acabar amb el compromís d'intercanviar informació i criteris sobre la normalització de les nostres respectives llengües entre ERC i A Mesa.

ERC reclama la reactivació de la indústria cinematogràfica catalana

El cinema a Catalunya és més que el doblatge de les produccions Disney.

Responent al debat generat pel decret del cinema i el malestar causat per l'ajornament de la seva entrada en vigor, el grup parlamentari d'ERC ha presentat una proposició no de llei per a la reactivació del cinema català, reclamant la creació de l'Ens Autònom de la Cinematografia i l'Audiovisual que, amb la participació dels professionals i industrials catalans d'aquest àmbit, la Generalitat i de la CCRTV, ha de ser l'encarregat de dissenyar una política nacional del sector cinematogràfic i audiovisual, fins ara inexistents.

Per ERC el problema del cinema no és només de doblatge sinó d'indústria, i per això creu que és urgent formular un Pla de reactivació que solventi els anys d'oblit i de manca de suport públic a la creació cinematogràfica, de comú acord amb tots els sectors implicats.

El cinema català ha passat de ser un punt de referència obligat del cinema produït a l'Estat i l'aglutinant d'una indústria significativa, com havia estat des dels anys de l'Escola de Barcelona fins a les acabades del franquisme, a reduir-se a l'acció d'uns directores concrets que es mouen entre la producció independent, amb dificultats per accedir als canals comercials, o la producció formentada en la indústria forana, concentrada a Madrid.

ERC ha denunciat el poc interès pel cinema del Govern català, que ha deixat en precari a casa nostra una de les grans indústries contemporànies, oblidant la participació catalana en el punt bàsic de la cultura de masses.

El resultat, després de tots aquests anys de govern «nacionalista», ha estat la conversió d'una indústria i una creativitat creixent en una clara mirra quantitativa i de prestigi.

ERC presenta al Parlament la proposta d'Acord per a l'Educació

En el Ple monogràfic sobre ensenyament celebrat al febrer al Parlament de Catalunya el diputat Josep Bargalló presentà la proposta d'ERC, Acord per a l'Educació, que recull els grans objectius necessaris per al canvi urgent de la política seguida fins ara pel Departament d'Ensenyament.

Quan faltin menys de tres anys per acabar el període

de transició al nou sistema educatiu consagrat a la LODE i la LOGSE, el malestar i el desencís entre la majoria del professorat constitueix un fet prou preocupant, davant la política executada per la Generalitat, interessada només per les polítiques d'aparador.

L'Acord per a l'Educació d'ERC planteja un canvi en la política d'ensenyament en

cinc grans direccions: l'aplicació del Mapa Escolar i dels mapes específics d'ensenyaments, la protecció de l'ensenyament públic davant les condicions de desigualtat en què es troba, la participació de la comunitat educativa pel que fa al model organitzatiu i curricular de l'ESO, la implicació dels diferents àmbits de les administracions i de la societat en les problemàti-

ques de l'alumnat, i la revalorització de la tasca professional del professorat millorant les seves condicions laborals.

Cal destacar que en aquest debat només s'aprovaren dues mocions de l'oposició: sobre l'impuls de l'ensenyament de l'anglès, i la protecció de les escoles al món rural, totes dues presentades per ERC.

■ **OPINIÓ**

Per l'escola pública i de qualitat: passió i decepció d'un debat

■ **JOSEP BARGALLÓ**

DEPUTAT D'ERC

AL PARLAMENT DE CATALUNYA

El darrer dijous i divendres de febrer el Ple del Parlament de Catalunya va tenir com a únic punt de l'ordre del dia un debat sobre política educativa. Fou un Ple històric, perquè era la primera vegada que el Parlament dedicava una sessió monogràfica del seu màxim òrgan a l'ensenyament. De fet, l'educació centra molta de l'activitat parlamentària, però mai ho havia fet amb la solennitat i l'extensió — el conseqüent ressò mediàtic — d'aquests dos dies. No ens ha d'estranyar, doncs, que aquest fos un debat que aixequés molta expectació. Una demostració clara fou la gran quantitat de missatges que, els dies precedents i durant tot el transcurs del Ple, vàrem anar rebent a través de democràcia web, que va obrir les seves pàgines telemàtiques a la participació ciutadana, va retransmetre tot el debat per real audio i va reproduir el text de les intervencions més rellevants i de les propostes presentades.

Malgrat tot, he de ser sincer: un cop acabada la sessió, em vaig sentir més decebut que altra cosa. No jo, sinó molts diputats i diputades, la majoria dels membres de la comunitat educativa que van seguir l'evolució del debat. La mateixa intervenció inicial del conseller, dijous al matí, va ser avorrida, eixorca i grandiloquent, i no va aportar gairebé res de nou. No fou fins més endavant que va treure, com per art de màgia, el que acabaria sent l'estrella del debat:

la proposta de crear 30.000 noves places per a nens i nenes de 0-3 anys, a través de la iniciativa pública i privada, en els propers 6 anys. És del que més cas va fer la premsa i el que va anar marcant el fil argumental de la resta del debat.

El Grup Parlamentari d'ERC, en nom del qual vaig intervenir, ja havia decidit que les llars d'infants serien un dels eixos, important, però un dels eixos, del nostre posicionament. I per això vàrem exigir al Govern més atenció a l'educació infantil: més centres propis del Departament d'Ensenyament — ara només en té 42 —, més suport a les llars municipals — n'hi ha 282 de reconegudes — i, bàsicament, l'existència d'una oferta de places públiques equiparable a la demanda existent — a Barcelona, en aquest cas, per exemple, hi hagut 1.700 demandes de places públiques de 0-3 anys desateses. Així, vàrem exigir al conseller que explicités la seva proposta: les famílies 30.000 places eren públiques o privades, de la Generalitat o d'ajuntaments, com es farien, quan es farien, on es farien...? Van ser preguntes sense resposta. Per això vàrem presentar propostes de resolució demanant la concreció d'aquesta promesa, que van ser rebutjades per la majoria CiU-PP. Per això li vaig dir públicament, divendres al matí, que, si no concretava, la seva promesa era el mateix que els famosos 150.000 llocs de treball dels socialistes el 1982. És

a dir, pur i fets electoralisme.

L'eix de la nostra intervenció va ser la defensa de l'escola pública, l'exigència de més construccions i de més recursos humans i materials, la demanda d'una actitud governamental de flexibilitat que doti els centres de la possibilitat d'actuar segons la seva pròpia realitat, la petició de millores en les condicions de treball del professorat... Més d'una hora de discurs, entre diverses intervencions, i una cinquantena de propostes específiques — recollint les formulacions de la Sectorial d'Ensenyament i les aportacions de diversos sectors de la comunitat educativa i de seccions locals i militants d'arreu del país — van deixar clara la nostra posició, que es pot resumir en una frase que centrava l'inici de la nostra primera intervenció: «**la situació actual de l'ensenyament a Catalunya és moralment injusta, socialment perillosa, políticament inacceptable i pedagògicament regressiva**».

Un debat, amb tot, s'ha de mesurar per les resolucions que s'acaben aprovant i, també, per les que no s'aproven. I aquí és on la decepció va ser més gran: el bloc CiU-PP es va imposar i va rebutjar la gran majoria de les propostes que haguessin pogut incidir en una millora real de l'ensenyament, el públic en especial. Van rebutjar les nostres propostes de modificació del decret d'admissió d'alumnes, de creació de noves llars d'infants, de millora de funcionament

de l'ESO i la FP, de reconeixement de les hores de tutoria, de l'adaptació de l'ensenyament d'adults al nou sistema... Se'ns van reprovar dues en concret — més que al PSC, IC i Mx, als quals els van rebutjar totes. Millor això que res: vàrem aconseguir que s'aprovis un paquet de mesures per a l'ensenyament de les llengües estrangeres — més Escoles Oficials d'Idomes: la consolidació dels IESi, amb oferta pública d'idiomes per a adults en totes les capitals de comarca i ciutats d'alta demografia; un Pla experimental d'impartició d'algunes matèries en anglès a la secundària... — i un altre, de més modest, perquè només se'ns van aprovar dos dels cinc punts que havíem presentat, respecte a l'escola rural — que hi arribi tot el material informàtic i telemàtic que es lliura a la resta de centres i que es tingui en compte, a l'hora de mantenir una escola, la demografia dels darrers anys i les perspectives de l'immediat futur, incloent-hi els possibles alumnes de 0-3 anys.

Ve ser, doncs, una bona ocasió per posar damunt la taula la nostra visió de l'estat actual de l'ensenyament a Catalunya i, malauradament, una nova ocasió perduda pel part del Govern de la Generalitat. Malgrat tot, des d'ERC continuarem treballant dia a dia. Amb més propostes, més iniciatives... Les vostres.

Montserrat Palau

«L'única revolució que ha triomfat en el segle xx és la de les dones»

Els afanys i els interessos professionals de Montserrat Palau giren al voltant d'allò que hem convingut d'anomenar «literatura de dones». Si mai s'ha parlat de literatura d'homes ¿per què es parla de literatura de dones? Montserrat Palau, ha triat aquest camp d'estudi com a aplicació pràctica del seu compromís feminista.

Montserrat Palau
(Tarragona, 1958)

Professora de Literatura Contemporània de la Universitat Rovira i Virgili a Tarragona.

Coordinadora del seminari «Paraula de dona. Dona i Literatura».

Ha publicat narrativa i ha editat textos de història i crítica literàries.

molts dels quals referents als estudis de dones, amb especial atenció a les escriptores catalanes de postguerra

(Mercè Rodoreda, Maria Aurèlia Capmany, Montserrat Roig...).

→ ÀNGEL RAMOS

enguany commemorem el cinquantè aniversari de l'aparició d'*El sexe segon* de Simone de Beauvoir, un referent bàsic —conjuntament amb *La mística de la feminitat* de Betty Friedan— de la literatura feminista de reflexió. Comparteix el criteri de l'autora d'*Els mandarins* que «No es neix dona, s'arriba a ser-ho»?

Maria Aurèlia Capmany escrivia al pròleg de l'edició catalana d'*El sexe segon* de Simone de Beauvoir: «Tot ésser humà es construeix des de l'inici, i aquell que es

construeix com a dependència està perdut sense remissió». Com que la construcció del pensament s'ha basat i es basa en universals masculins, crec que les dones encara tenim una doble feina en la nostra construcció individual en termes de llibertat i igualtat.

Justament l'11è Premi Catalunya ha estat concedit enguany a l'escriptora britànica Doris Lessing. El jurat del Premi va donar com un dels motius que justificaven aquesta concessió el fet que Lessing hagi esdevingut una de les il·lustrades més conscients, subtils i efectives a favor de l'alli-

berament de les dones. Quina reflexió et mereix l'obra de Lessing i el fet que aquest sigui el primer premi que es concedeix a una dona?

L'obra de Doris Lessing mereix tots els aplaudiments i guardons per la seva qualitat. Ara bé, en certa manera, premiar una dona és encara com una mena de premi per a tot el col·lectiu —no voldria dir «l'espècie», i moltes vegades és més un guardó a la majoria minoritzada que no pas un reconeixement a una trajectòria particular, individual i intransferible. Com més premis a dones —que n'hi

ha i sobrades de mèrits—, arribarem a una dualitat equilibrada i no a la notícia per l'excepció que confirma la regla.

La malaguanyada Maria Mercè Marçal, a propòsit del recurrent debat sobre la literatura de dones afirmava en el col·loqui *Les dones i la literatura catalana* que sentia una certa incomoditat davant d'aquest tema i que allò que li interessava de debò era recuperar la tradició literària de les dones, és a dir, establir uns punts de referència i detectar els límits del llenguatge heretat, «perquè reanomenar —deia— és una forma de

prendre possessió del món; potser la prèvia a qualsevol altra». Què en penses de tot plegat?

Tractar de «literatura de dones» presenta, com deia Maria Mercè Marçal, una certa incomoditat pel que comporta de fer «gueto», d'introduir parcel·les tanques, però tant la tradició silenciada com els canons encara ho fan necessari. Tornant a Simone de Beauvoir ella deia que també li incomodava l'etiqueta de «literatura femenina» i que volia el mateix tracte i consideració que la literatura que escriuen els seus congèneres masculins. Però, com que aquest tracte i consideració no es produïa en condicions d'igualtat respectant la diferència, encara calia —i cal— la reivindicació de la literatura escrita per dones. En comparació amb d'altres literatures nacionals, a la literatura catalana estem a les beceroles pel que fa als estudis des de perspectives de gènere. Cal reconèixer i retre un homenatge les iniciatives i treballs que, en aquest sentit, va fer i impulsar la Maria Mercè Marçal. Justament ella ens ha llegat una producció literària ben rica que ja ens és punt de referència.

«Aconseguides algunes de les reformes legals, cal portar a la pràctica una democràcia paritària»

Quan ara fa vuitanta-nou anys, la Internacional de Dones Socialistes va instituir el 8 de març com a Dia Internacional de la Dona les condicions de vida de les dones era, certament, molt diferent a les d'ara. Amb tot, una dona cobra de mitjana un 27% menys que un home en el mateix lloc de treball, la violència domèstica no cessa i, com assenyalava Carme Valis, experta en qüestions sanitàries, «la salut laboral, com la medicina, transforma la dona en indivisible». Quin balanç fas dels assoliments i les mancances del moviment feminista?

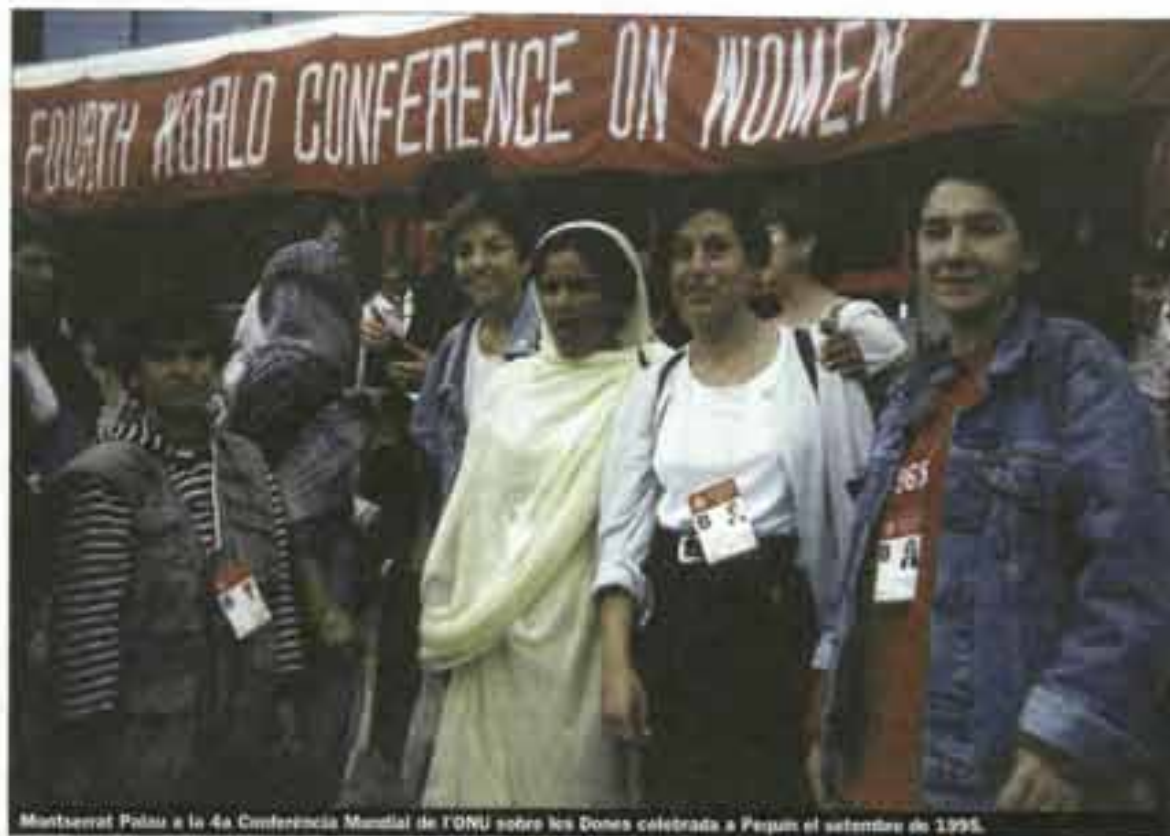
Una definició bastant acceptada i difosa és que l'única revolució que ha triomfat en el segle XXI és la de les dones. Clar que aquest reconeixement és una arma d'a falac, però també de posar sostre a les reivindicacions quan encara queda molt de camí per fer. Els avenços, quan s'han produït, en lloc d'agafar empenya i velocitat,

han estat aturats, a vegades amb fortes repressions i prohibicions, altres, com en l'actualitat, amb la subtilitat de subscriure la teoria d'un discurs que no es porta a la pràctica. Tornem a passar per una època conservadora i reaccionària i s'introdueix sibil·linament en el pensament col·lectiu la denostació del terme feminisme o el concepte, descafeïnat, del postfeminisme, malgrat que la igualtat encara sigui utòpica. Aconseguides algunes —que no totes o senceres— de les reformes legals, cal portar a la pràctica una democràcia paritària i trencar els «sostres de vidre».

Totes les ciències i el pensament s'ha bastit a partir de patrons masculins i fins ara no comencem a qüestionar-los. El cas que esmentaves, el de la salut, és un dels més evidents i així ho provem nombrosos articles i teories amb «sol·lència contrastada». Fins ara, per exemple, que han mort algunes dones perquè no els van saber diagnosticar un infart perquè els símptomes són diferents segons el sexe, perquè no s'ha estudiat amb profunditat com actua la malaltia en les dones. I, a partir d'aquí, no acabaríem.

ERC ha commemorat aquesta data del moviment feminista amb un col·loqui a propòsit de la feminització de la política. Un corrent feminista opina que les dones tenen una forma diferent de fer política a partir de la consideració psicològica que les dones desenvolupen més les relacions personals mentre que per als homes allò que compta és assolir objectius. Què en penses de tot plegat?

La feminització de la política passa, per una banda, per la presència de les dones en els òrgans de decisió, cosa que encara estem lluny d'aconseguir a la nostra nació. I, per una altra banda, passa, amb aquesta presència paritària, per bastir un nou contracte social que replantegi les activitats productores i reproductores i el seu repartiment en rols i funcions. Com en tots els nivells de la societat, cal que els universals siguin tant masculins com femenins, no només, tal com passa, masculins. A més, sense entrar en aquesta concepció psicològica, que és un camp que no domino, sí que hi ha un fer masculí d'ambicions i projectes, potser a vegades abstractes, i un fer femení pragmàtic i buscant resultats concrets. I encara que, en certa manera, segueixi en vigència la dialèctica de Hegel (enlloc d'aplicada a

Martserrat Palau a la 4a Conferència Mundial de l'ONU sobre les Dones celebrada a Pequín el setembre de 1995.

amo-esclau, a homes-dones) que l'home es pensa a ell mateix sense pensar en la dona i, en canvi, la dona es pensa a ella mateixa sense deixar mai de pensar en l'home, ja va sent hora que els homes es plantegin no només les identitats femenines, sinó també les seves pròpies. Vull dir que, mentre que les dones ja tenim més clara la nostra identitat des del principi, és a dir, que som el «segon sexe» i el que toca és progressar, ja va sent hora que els homes es plantegin la seva identitat que, d'altra banda, sempre s'estan qüestionant, i què és, a la fi del segon mileni, la «virilitat».

«Hi ha un fer masculí d'ambicions i projectes, potser a vegades abstractes, i un fer femení pragmàtic i buscant resultats concrets»

Quan es parla de dones i política és inevitable parlar de les quotes com un procés per a incentivar la participació femenina en la política. A França, amb només un 10,91% de dones a l'Assemblea legislativa, la iniciativa d'assegurar per llei la paritat entre candidatures femenines i masculines, ha obert una polèmica fins i tot entre les mateixes dones dels partits de l'esquerra plural. Alguns parlen que una disposició així, que questiona la ciutadania republicana, institucionalitza la diferència en les mate-

xes fonts del dret polític de la mateixa manera que els homes ho havien fet refusant el dret al vot de les dones. Series partidària d'introduir al nostre país disposicions d'aquesta mena? Què en penses del sistema de quotes?

Les quotes tenen els seus punts negatius en el sentit que encara existeix la mentalitat que cobreixen uns llocs per la seva biologia i com a col·lectiu en lloc de fer-ho per la seva validesa —o la mateixa mediocritat que els seus col·legues homes. Però, mentre el desequilibri sigui tan gran, amb una presència mínima —que es va accentuant en els cims de la piràmide del poder—, les quotes són, malauradament, una forma d'acabar amb el monopoli masculí per aconseguir una societat justa i equilibrada. I potser també les quotes, malgrat les reticències de pseudoprogress esquerranosos que encara afirmen que «per ser una dona no passarà per davant meu», amb la presència activa de dones, aconseguixin desmasculinitzar el funcionament dels partits.

L'integrisme religiós afecta principalment les dones i els seus drets. L'ablició, les condicions de vida de les dones a l'Afganistan dels talimans... Què s'hi pot fer per ajudar aquelles persones a qui els és negat el més elemental dret a la diferència?

És realment un problema que a les dones —la solidaritat és justament una qualitat que tenim, perquè, més que una virtut, ens és una necessitat de supervivència— ens preocupa molt, perquè la barbàrie i la crueltat, la violació dels

«Les quotes són, malauradament, una forma d'acabar amb el monopoli masculí per aconseguir una societat justa i equilibrada»

drets humans mínims, tot un disbarat de la violència humana —i, sobretot, masculina— recau contra milions de dones del planeta. I, moltes, no ho hem d'oblidar, que viuen al nostre costat. No tinc solucions, què més voldria. L'únic que sé és que no podem estar callades ni amb els braços plegats. Ser corcons insistents i no cessar en les denúncies i les activitats solidàries.

Durant el 1r Congrés de les dones de Barcelona es va presentar la «Gula d'entitats i grups de Dones de Barcelona». S'hi constata una àmplia pluralitat i varietat temàtica. Cal que les dones s'associïn?

Les associacions de dones —que n'hi ha de moltes menes— són un vehicle amb moltes prestacions: conscienciació, intercanvi, solidaritat, formació, lleure, creació de models, unions que fan la força i investidura d'autoritat. I, moltes vegades, una illa enmig d'un desert hostil.

ERC destapa a Lleida abocaments il·legals a la Serra Llarga

El Grup Municipal de Lleida ha destapat un escàndol a l'abocador municipal de Serra Llarga en descobrir que l'empresa encarregada de gestionar-lo, Seinsa (una filial de Fomento de Construcciones y Contratas), hi ha dipositat fraudulentament milers de tones d'escombreries procedents de la Conca de Barberà, el Baix Camp i València.

L'assumpte, denunciat pel vicesecretari general de Política Institucional d'ERC i regidor a l'Ajuntament de Lleida Xavier Sáez i al qual s'han anat afegint progressivament les crítiques de diversos grups municipals, ha agafat absolutament despis-

tat el govern municipal PSC-IC.

L'alcalde de la ciutat, el socialista Antoni Siurana, que inicialment va mirar de restar importància a la qüestió, ha quedat en evidència en haver d'admetre la seva absoluta manca de control sobre la manera d'actuar de Seinsa. Tot i que l'Ajuntament ha dit que municipalitzarà el servei de recollida d'escombreries i que rescindirà el contracte amb l'empresa, ERC continua endavant amb la denúncia perquè sospita que Siurana pot amagar encara informació, per evitar que aquest tema evidenci més la seva mala gestió.

Es formalitza la coalició electoral ERC-Acord Municipal

Les llistes d'ERC es presentaran a les eleccions municipals sota la denominació d'ERC-Acord Municipal.

Es tracta d'una fórmula que permetrà que diversos grups independents de caràcter local sumin els seus vots als d'ERC a l'hora de l'elecció dels representants als consells comarcals i les diputacions provincials. D'aquesta manera, ERC aposta per una política d'entesa amb els sectors que, tot i no pertànyer orgànicament a cap partit, se situen en una òrbita política d'esquerra nacional.

És, en definitiva, un pas més en el camí que ha de conduir ERC a consolidar-se com la tercera força municipalista del Principat en les properes eleccions del 13 de juny.

ERC es presentarà amb Els Verds a Barcelona i a una dotzena de poblacions

ERC i Els Verds es presentaran conjuntament a l'Ajuntament de Barcelona en les properes eleccions municipals.

L'acord a què s'ha arribat —refrendat pels òrgans corresponents del partit tant a nivell territorial com nacional— estableix que el primer i el segon lloc de la llista estaran ocupats, respectivament, pels militants d'ERC Jordi Portabella i Jesús Maestro, tal com ja estava previst amb anterioritat a la formalització de la coalició. En tercer lloc hi figurarà Roser Veciana, d'Els Verds.

El pacte programàtic a la ciutat de Barcelona es fonamenta en 5 punts bàsics: treballar en favor de la sostenibilitat en matèria de medi ambient, infraestructures, transports i soroll; reforçar la qualitat de vida en l'àmbit de

la quotidianitat, fent especial atenció a l'ensenyament i la gent gran; avançar en l'aprofundiment de la vida democràtica afavorint la descentralització municipal i les consultes populars; potenciar el vessant cultural i de catalanitat de la ciutat; i, finalment, dedicar una atenció especial als temes referents a la solidaritat.

A més de Barcelona, el pacte entre ERC i Els Verds es reproduirà com a mínim a Calafell, Castelldefels, Constantí, Cunit, Deltebre, Gavà, Lleida, Matadepera, Piera, Tarragona, Tortosa i Vila-seca.

OPINIÓ

20 anys d'ajuntaments democràtics: balanç històric i necessitats de futur

JORDI CASTELLS
ALCALDE DE VIL·LA

Vint anys d'ajuntaments democràtics és una etapa històrica prou llarga per pensar balanç i treure'n conclusions. El manifest L'esquerra municipal avança, presentat a la darrera Escola de Tardor d'ERC ja va posar el dit a la il·laga de les mancances principals i, ahora, va subratllar també la gran importància de la feina feta per part dels ajuntaments democràtics durant aquest període de temps. Valdrà també, des d'aquestes pàgines, retre un petit homenatge a aquells homes i dones d'ERC que durant aquests anys, sigui des del govern o des de l'oposició, han contribuït al progrés dels seus pobles i ciutats; molts d'ells amb el poc suport que, en èpoques difícils, l'organització del partit els ha pogut donar. Per sort, i com es va veure a l'Escola de Tardor de Tarragona, avui ERC disposa d'un soci organitzatiu i documental important (sobre l'habitatge, la família, la generació democràtica...) per dur les polítiques de progrés als nostres pobles i ciutats, a part d'una important col·laboració de tota la gent del partit que participa en el món municipal.

ERC no ha caigut mai i crec que mai no hauria de caure en el coforsisme i és bo, per tant, que posem damunt la taula aquelles qüestions que encara que siguin reiteratives no podem de cap manera obviar: com posar ordre en l'organització territorial del país i aconseguir un finançament adequat?

Pel que fa a l'organització territorial, cal un replantejament seriós que afavoreixi el ciutadà i que no el penalitzi. Per altra banda, els organismes que no tenen representació directa (consells comarcals i diputacions) no poden fer ostentació de representativitat o bé, en aquests, s'hi hauria d'accedir per elecció directa ja que, en aquests moments, s'està primant la representació política per damunt de la tasca de suport que haurien de donar als ajuntaments.

El finançament, per altra banda, és el gran repte pendent dels ajuntaments per tal de donar resposta a les demandes i al benestar general dels seus ciutadans. ERC ha apostat per defensar un finançament global o de concert econòmic, diferent d'altres propostes parcials i insuades per altres

partits polítics, que només contemplan el finançament de la Generalitat de Catalunya però no el dels ajuntaments. La perpetuació del sistema financer actual, acompanyat de l'organització territorial a què abans feia referència, ens porta a constatar una cada cop més l'estesa forma de governar els municipis basada en el clientelisme polític. Un clientelisme que, naturalment, desmobilitza i penalitza la participació ciutadana.

La tasca municipalista d'ERC ha de consistir en fer de tascó i obrir cada cop més l'esclota per a fer possible uns ajuntaments oberts a la participació i una administració local eficaç i modernitzadora de la societat. Uns ajuntaments, en definitiva, per viure millor i que siguin una eina útil per a la reconstrucció nacional. Per aconseguir aquestes fites hem de fer que els ciutadans i ciutadanes dels nostres pobles i ciutats vegin que les candidatures d'ERC estan formades per persones que treballen amb honestetat i sense prepotència en favor dels interessos del conjunt de la societat.

Noves candidatures d'ERC per a les eleccions municipals

Recentment han estat escollides les persones següents com a caps de llista de les candidatures d'ERC per a les eleccions municipals del 13 de juny vinent:

Medir Alfonso, a Palau de Plegamans; Gabriel Blancafort, a Colibató; Félix Camprubí, a Sant Fruitós de Bages; Joan Casadesús, al Papió; Francesc Espauella, a Canovelles; Andreu Huguet,

a Martorell; Eduard Pomar, a Sant Cugat del Vallès; Quim Ponsarnau, a Arenys de Mar; Joan Puig, a Banes; Magí Rovira, a Sant Llorenç Savall; Jordi Ros, a Sils; Joan Tardà, a Cornellà de Llobregat; Josep Vall, a l'Hospitalet; Carlos Vallés, a Móra d'Ebre.

ERC va camí de superar les 407 llistes municipals presentades a les eleccions del 1995.

Andreu Huguet

Francesc Espauella

Félix Camprubí

Quim Ponsarnau

Joan Puig

Magí Rovira

Joan Tardà

José Vall

Carlos Vallés

Els ajuntaments, preocupats per l'impacte del TAV sobre el territori

Representants d'ajuntaments catalans afectats pel traçat del Tren d'Alta Velocitat (TAV) es van reunir l'11 de febrer, convocats per les comissions d'Urbanisme i Habitatge i de Medi Ambient de l'FMC, per valorar el seu impacte ambiental.

A la reunió es demanà que els municipis afectats pel TAV disposin d'un marc de diàleg permanent amb

l'Estat i la Generalitat per tal de democratitzar les decisions territorials i infraestructurals que fan al cas i que el Ministeri de Foment faci tots els esforços tècnics i econòmics per tal de reduir al màxim l'impacte ambiental de l'obra.

Jordi Castellis i Albert Pereira, alcaldes d'ERC de Vallès i la Secuita, hi foren presents.

L'Eurosnad Barcelona-Vallès, ha demostrat ser una alternativa al TAV.

La composició social de l'àrea metropolitana de Barcelona sofreix canvis importants

Un recent estudi elaborat per tècnics de l'Institut d'Estudis Metropolitans, posa de manifest la profunda transformació social que s'ha produït a la l'àrea metropolitana de Barcelona en els darrers anys. Un 68% de la població ocupada treballa en el sector serveis, i només el 27% ho fa en el sector industrial.

L'estudi, que abraça un període comprès entre 1990 i 1995 però té com a referència anàlisis anteriors, permet observar que aquesta nova classe mitjana majoritària està formada fonamentalment per fills de la classe obrera tradicional. Es tracta, però, d'una classe mitjana amb un nivell de vida molt desigual i que, en general, és víctima d'un augment progressiu dels contractes temporals en detriment dels estables.

La família mitjana a l'àrea metropolitana és de tres membres, tot i que creixen les de caràcter monoparental —el pare o la mare— amb els fills.

Alcaldes dels Països Catalans protagonitzen una trobada virtual a través d'Internet

Representants de més de 50 ajuntaments del conjunt dels Països Catalans han protagonitzat la primera edició de la Trobada d'Alcaldes al ciberespai.

La iniciativa, organitzada pel Vilaweb i el consorci Localret, es va celebrar el 8 de febrer, moderada pel periodista Vicent Partal.

La reunió va consistir en una conversa a temps real en un canal de chat entre alcaldes (o regidors en delegació seva). Van participar representants de més de 40 ajuntaments. Degut al fet que la trobada tenia una durada de només una hora, les intervencions es van haver de limitar a breus salutacions de 6 a 10 ratlles, per tal que tothom hi pogués dir la seva.

La Trobada d'Alcaldes al ciberespai s'emmarca en la segona edició de les 24 hores d'Internet, una iniciativa que fa possible que, un cop a l'any, tots els internautes dels Països Catalans puguin compartir en comú experiències, inquietuds i propostes.

Aprovada la Llei de Propietat Horitzontal

El ple del Parlament espanyol va aprovar, el 18 de març, la nova Llei de propietat horitzontal, la qual permet a les comunitats de veïns obligar a pagar els morosos que satisfan els rebuts de l'escala. Per aconseguir-ho, la llei estableix un sistema de reclamació judicial dels deutes que podrà estar resolt en dos mesos i fa possible que el jutge dictami l'embargament del pis o del local del deutor.

Les comunitats de veïns, a més, podran negar el dret a vot dels morosos en les reunions de propietaris sense que es puguin impugnar els acords aprovats.

Una altra novetat que introdueix la nova normativa és que la unanimitat dels propietaris es podrà exigir únicament per modificar els estatuts de la comunitat.

El moviment veïnal català aposta per l'eliminació de les diputacions

La 14a assemblea de la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya (Confavc), reunida recentment a Manresa, la capital del Bages, s'ha mostrat partidària de l'eliminació de les diputacions i de passar els pressupostos d'aquestes institucions provincials als ajuntaments i als consells comarcals, com a organismes més propers a la ciutadania.

La Confavc considera també que el funcionament actual dels consells comarcals, dissenyat per la Generalitat, els fa ineficaces i inoperants, tant des del punt de vista de les competències polítiques com de la dotació pressupostària i econòmica.

Subvencions europees per a activitats d'agermanament entre municipis

Les subvencions de la Comissió Europea van destinades a quatre tipus d'activitats fonamentals: trobades entre ciutadans en el marc dels agermanaments; manifestacions especialitzades; accions per promoure la idea de l'agermanament; i seminaris de formació per als responsables dels agermanaments.

La Comissió prioritza els projectes en els quals hi intervinguin municipis de menys de 5.000 habitants. La sol·licitud de subvenció, que s'ha de presentar abans de la realització de les activitats, no podrà ultrapassar el 75 per cent del cost total i no serà superior a 50.000 euros.

■ APUNTS TÈCNICS

Solucions a la discontinuïtat del paisatge urbà

→ FRANCESC SUREDA

ARQUITECTE

BARCELONA D'ORIENTAL 1998

Les ciutats que han adoptat el model d'ordenació urbana consistent en l'agregació de les edificacions en illes tancades (és a dir, entre mitgeres), pateixen totes elles, en menor o major mesura, el problema que les parets mitgeres queden a la vista durant llargs períodes de temps. Aquest fenomen, consubstancial a la contradicció existent entre vocació de continuïtat morfològica (continguda en el model d'ordenació) i la forma discontinua en què es produeix el procés d'ocupació aleatòria del sòl urbà, es veu agreujat quan, amb el transcurrir del temps, s'han anat introduint canvis en les alçades reguladores dels edificis, alineacions de vials i usos del sòl que afecten les àrees urbanes consolidades. Aquest és el cas de la majoria de les nostres ciutats i pobles, en els quals les mitgeres vistes constitueixen un elevat percentatge de la superfície total del paisatge urbà. Amb la particularitat, a més, que una bona part estan destinades a continuar com a tals per un temps indefinit com a conseqüència dels canvis que ha calgut introduir en el planejament urbanístic amb la

finalitat de corregir els desequilibris estructurals heretats d'èpoques anteriors.

La presència d'aquests murs, que són visibles des de l'espai públic però que no van ser projectats amb aquesta finalitat, és, per tant, aliena a la composició arquitectònica dels edificis als quals pertanyen. Tot plegat comporta ruptures en la continuïtat urbana i pèrdues de coherència en la visualització seqüencial de les poblacions. El problema visual que això representa s'accentua, fins fa poc, per l'abusiva i desaturada utilització d'elles com a suport publicitari. És del tot necessària la redacció d'ordenances municipals per a regular aquests usos. Això permetria no només controlar l'activitat publicitària sinó també obrir una nova via per al finançament i la gestió d'actuacions d'adequació de les parets mitgeres (establint protocols d'esponsorització amb empreses, etc).

Un altre aspecte important de la qüestió és la complexitat de gestió que comporten aquestes actuacions. Cal posar d'acord, per exemple, els veïns de l'immoble amb el seu propietari i obtenir l'autorització de la finca

adjacent. A tot això s'hi afegeix la nostra manca de cultura estètica urbana que entén, encara, l'existència de les parets mitgeres vistes com un fet transitori que resoldrà per si mateix el propi creixement urbà. Pel que fa a les solucions projectuals per abordar aquesta temàtica, convé establir una tipologia sistemàtica en funció, sobretot, del temps previsible de permanència, la situació urbanística i la relació amb l'entorn. També, és clar, de les vies i disponibilitat de gestió i finançament.

En tot cas, com a criteri general es pot avançar que les solucions han de perseguir la potenciació d'una visió més continuïta, homogènia, coherent i acabada del paisatge urbà, rebutjant de ple les intervencions que incrementen o consoliden les imatges inconexes i la discontinuïtat paisagística. La gran potència quantitativa de parets mitgeres vistes en el paisatge dels nostres municipis fa que aquest tema tingui, per força, un paper destacat en el marc d'una estratègia global per a la recuperació de la qualitat de la imatge del paisatge urbà català.

MATERIAL DISPONIBLE A LA SECRETARIA DE POLÍTICA MUNICIPAL

⇒ **Conclusions de la jornada Les perspectives de gènere en les polítiques municipals**, organitzada a Cornellà de Llobregat pel Grup de la Dona de la Federació de Municipis de Catalunya.

⇒ **Proposta de resolució sobre parcs de bombers de titularitat municipal**, presentada pel grup municipal d'ERC a Terrassa.

Transformar des de la diferència

En aquest article de reflexió, la secretaria de la Dona d'ERC, Carme Porta, examina el pensament feminista i els reptes que tota formació d'esquerres ha d'assumir per tal de feminitzar la política.

→ CARMÉ PORTA

SECRETARIA DE LA DONA D'ERC

Qualsevol projecte polític pretén transformar la societat on es desenvolupa per a millorar-la. Aquest afany transformador de la política ha empès molts projectes al messianisme i a la creació de models universals que permetessin aplicar el projecte teòric, així el propi projecte esdevenia més important que les persones per a les que es pretenia millorar, fent la política aliena a les persones. Des del pensament feminista es reivindica partir de la vida quotidiana i de la valoració d'allò que ha estat invisible durant segles per construir el món, segons el propi desig. Així el repte polític per al proper mil·lenni és acostar la política a la ciutadania, assumir les diferències per transformar la pròpia vida i la societat.

La diferència com a valor

A Europa, considerada model de civilització, ens omplim la boca fent crítiques als integristes, al «salvatgisme» de règims polítics totalitaris i teocràtics creient-nos, en molts casos, el nostre propi discurs i pensant-nos lluny de les conseqüències sociopolítiques que es produeixen en aquests «països poc desenvolupats». Evidentment tot és fruit de la nostra pròpia ignorància, del nostre occidentisme cultural, polític, econòmic, religiós... Tot i els discursos que en les darreries de segle solem escoltar sobre la diversitat, el respecte i la tolerància en pocs mesos hem estat testimonis de diverses accions i reaccions poc adequades per al final de segle xx.

Arreu del món podem trobar mostres, però és en el territori més proper on les anem vivint i causa preocupació el fet que són les mateixes de sempre i produïdes i alentades per la gent de sempre. És molt a prop que aquestes manifestacions tòpiques ens esquitxen: reaccions irades dels nacionalistes espanyols con-

tra demandes democràtiques del que ells anomenen autonomies; els monòlegs castellanoparlants d'algun nucli minoritari que no vol sentir parlar en cap altra llengua; la demagogia, manipulació i demostració d'integritat ideològica, en estat pur, de la dreta més rànica i l'església catòlica en el tema de l'avortament, el treball femení... per posar només alguns exemples.

La diversitat cultural, ètnica, biològica, social... és innegable en la nostra societat, així seria bo preguntar-se com és possible que les diferències entre els pobles i les persones es converteixin més aviat en barreres, en distàncies, en conflictes i no en motius d'intercanvi i enriquiment. No només podem buscar culpables en les ideologies conservadores, trobem també l'arrel del conflicte en ideologies igualitàries —aparentment alliberadores— que han pretès canviar la societat igualant les persones i no adaptant o transformant els mecanismes que poden fer impossible la convivència. La superestructura dominant ha anat igualant els models socials i els hem anat assumint gradualment i així se'ns condueix a la negació de la diferència; les mal anomenades minories —dones, infants, gent gran, negres, grocs, o simplement diferents al model fabricat— passen a ser marginades del passat, del present i dels projectes futurs, esdevenen invisibles per al model dominant: home, blanc, heterosexual, propietari i adult, que és qui detenta el poder i distribueix justícia i equitat.

La filosofia de la diferència sexual trenca aquesta idea i obre noves vies polítiques amb una idea: l'universal com a mediació, és a dir, una mediació que no fa necessari postular per un Únic i transcendent ni tampoc absolutitza el pluralisme; a les persones ens uneixen els intercanvis que fan possible l'acció mediatora.

Construir amb una altra mirada

Les dones hem estat sempre al centre de les iras intolerants occidentals.

Se'ns ha permès l'existència però mai s'ha reconegut el nostre treball; hem pensat, treballat, viscut... però no hem sortit als llibres d'història; se'ns ha otorgat un paper secundari, som ciutadanes de segona, que encara no hem superat tot i que ja es parla fa temps d'igualtat legal... evidentment no se'ns reconeix la diferència: una dona només serà considerada sempre que s'ajusti a uns bàrums masculins sota els quals es mesura el món.

La societat patriarcal ha silenciada les dones, ens ha exclòs de la història, del poder; ens ha negat la paraula, la sexualitat, el plaer; ens ha empresonat en uns canons de comportament i una educació que ens negava amplis àmbits d'actuació; ens ha prohibit el dret a la igualtat però també el dret a la diferència... en definitiva, ens ha impedit ser com volem ser i desenvolupar-nos com a dones, ens ha deixat al marge d'aquest grup de poder que es construeix un món a mida.

En aquest viatge se'ns fa, doncs, evident que no hi ha mediació possible en la diferència sexual perquè hem viscut en dos mons diferents, hem viscut vides diferents; és en la construcció d'un món comú que podem trobar aquesta mediació. El reconeixement d'aquesta «pedra filosofal» de la política no vol dir un camí fàcil, ans al contrari suposa un llarg camí de canvi de valors i de reconeixement comú, treballar el conflicte per a canviar, per a transformar. Cal fer una relectura del món des de la valoració quotidiana, conjugant els desitjos i l'existència humana.

L'aprofundiment democràtic: anomenar el món en femení

Teresa Sanz, en la conferència que des de la Secretaria Nacional de la Dona es va organitzar el passat 13 de març, va reflexionar sobre tot allò que les dones aportàvem a la política. En les seves reflexions ens avançà «La democràcia és un terme anul·lat per dos: capitalisme i patriarcat». En aquesta lluita transformadora partim

8 de març DIA DE LES DONES

F. NARRIS / L'ALCANTARA

doncs d'una dificultat evident que és el nostre propi imaginari, el nostre món simbòlic dominat per la superestructura patriarcal i capitalista, dos socis inseparables, que ens integren en el seu món fent-nos perdre el ritme humà de la convivència i de la pròpia existència.

Poden semblar reflexions abstractes, però quotidianament ens veiem immersos i immerses en un món que ha perdut el ritme de la naturalesa, on el treball es mesura i regula. Així el treball productiu passa a marcar el ritme del món ja aliè a les persones. Tot es pot mesurar, comprar i vendre; la idea del mercat il·limitat pot aplicar-se a tots els àmbits i el concepte de competència, base de la producció capitalista, passa a formar part de la nostra vida, del nostre pensament que, poc a poc, es va dirigint cap a un únic món possible.

L'única possibilitat de canvi revolucionari, doncs, és la negació de la competència i la valoració de tot allò que dóna una dimensió humana, no mesurable pels indicadors macroeconòmics, a la nostra vida. Un projecte transformador haurà de recollir l'experiència personal de les dones i donar valor polític a la quotidianitat, a les situacions i condicions quotidianes de la vida humana en societat, no podem fer i referir-nos a la política deixant de banda allò que s'esdevé en la vida quotidiana. Així la tan bandejada feminització de la política no és res més que intentar construir el món des del propi sentiment, pensament i actuació, no és res més que un exercici de diàleg entre els diferents escenaris on es dirimeix l'experiència humana. Tan senzill i aïhora tan difícil.

Començar a donar valor a allò que es desenvolupa en l'esfera privada és reconèixer les pròpies experiències

MANIFEST D'ERC PEL PRIMER DE MAIG DE 1999

Per la creació de l'ocupació estable!

Aquest Primer de Maig de final del mil·lenni arriba decididament marcat per la manca de resultats evidents de les polítiques contra l'atur.

Un any més cal tornar a recordar, que tot i trobar-nos en un període expansiu de l'economia, encara hi ha, només a Catalunya, mig milió de persones aturades d'una població activa de 2.500.000 de treballadors i treballadores.

Les taxes d'atur, doncs, no s'han reduït el que caldria i continua existint un alt índex de precarietat en la gent ocupada i que afecta d'una manera específica els col·lectius amb més problemes per incorporar-se al món laboral: joves, gent de mitjana edat que s'ha vist abocada a l'atur pel tancament de les empreses, les dones que a més a més tenen la taxa més elevada de treball en precari i els col·lectius amb disminucions.

Tampoc s'han vist compensats en mínima mesura en les noves modalitats de contractació amb la disminució de la inestabilitat laboral, que té una relació directa amb la temporalitat i la precarietat. Cal que els moviments socials siguem capaços de generar noves polítiques que ens permetin tant consolidar l'ocupació existent com crear-ne de nova. Per això cal descentralitzar la gestió i apropar-la a la nostra realitat nacional a partir de les iniciatives a nivell local, comarcals...

I, evidentment, cal una intervenció decidida des de la inversió pública per ser cogeneradora d'ocupació. En aquests moments ja s'han fet molts Plans d'Ocupació Local que ben segur s'aproximen més a la realitat immediata de la ciutadania, però el centre de decisió és encara massa lluny dels problemes reals. La classe tre-

balladora ha vist com poc a poc s'avançava més en la línia de les privatitzacions i això generava a més a més d'un gran pas enrere en les conquestes socials, una pèrdua constant de llocs de treball en el sector públic per passar a mans de l'empresa privada que en nom del lliure mercat i de la competència més brutal, precaritzava la situació econòmica i laboral dels treballadors i treballadores.

A Catalunya s'han iniciat i concloïen processos de privatització, més o menys encoberts, de serveis bàsics i això fa que la classe treballadora del nostre país, a més a més de ser una de les més afectades per l'atur, la desindustrialització i la precarietat (l'índex de treball temporal i la quantitat d'ETT que treballen amb l'administració és elevadíssim), i a més, ens trobem doblement afectats per

haver de pagar per uns serveis dels quals ja hem pagat en forma d'impostos i que ens han estat retornats en forma d'inversions públiques. El baix nivell de finançament i d'inversió pública de Catalunya repercuteix en infraestructures deficientes i això provoca un alt cost de vida que afecta negativament sobre els salaris i com a conseqüència en l'ocupació.

Des d'ERC fem una crida per venjar l'espoli fiscal que ens sotmet tant a nivell social com nacional.

A repartir el treball aconseguint la jornada de 35 hores i a la creació d'ocupació estable.

Repartir per poder exercir el dret al treball. Dret també a uns sous dignes i a unes prestacions socials que no signifiquin cap renúncia a uns serveis bàsics públics i de qualitat.

FUNDACIÓ JOSEP IRLA ■

Atorgat el premi Memorial Lluís Companys 1999 al Taller Àuria

El 23 de març, el jurat del premi Memorial Lluís Companys va atorgar el guardó amb què cada any la Fundació Josep Irla premia la persona o entitat que s'ha distingit per la seva acció a favor de l'emancipació de les classes populars o en la lluita contra la marginació social.

Des de la instauració del premi, el 1993, el jurat ha estat format per personalitats de reconeguda vàlua en el camp social del nostre país: Paco Candel, escriptor; Josep-Lluís Carod-Rovira, filòleg; Marc Aureli Vila, geògraf; Diego Rejón, sindicalista; Jordi Porta, sociòleg; Antoni Soy, economista; Miquel Porter-Moix, professor universitari i sindicalista; Carme Rangil, sindicalista; Lluís Blanco, sindicalista; Jordi Gutiérrez, sindicalista; Mafre Comes, sindicalista i Maria Lluïsa Marín, presidenta de Rauxa, associació premiada en la passada edició.

Enguany el premi ha recaigut en la cooperativa Taller Àuria, la qual té com a objectiu de la seva activitat donar una sortida laboral i social a totes les persones amb disminució psíquica o física (dips) de la comarca de l'Ànoia. Els membres del jurat van destacar que es tracta d'una entitat d'àmbit comarcal, amb una dimensió de tasca altruista i que ha

permès integrar-se socialment i laboral a tots i cadascun dels dips de la comarca de l'Ànoia fent que en l'actualitat cap d'ells estigui a l'atur. També es va destacar que la tasca de la Cooperativa sempre ha estat transparent econòmicament, i que ha contribuït no només a ocupar el conjunt dels dips de la comarca sinó que també s'ha assolit l'objectiu d'emancipació de la seva família natural de gran part d'aquest col·lectiu.

L'acte de lliurament del guardó, obra de l'escultor Antoni Morey i Ardanuy, tindrà lloc el proper dia 27 d'abril en el transcurs d'un acte que se celebrarà, a les vuit del vespre, al Centre Cívic de Sant Andreu i serà donat en mà als representants del Taller Àuria pel president de la Fundació Josep Irla, Josep-Lluís Carod-Rovira i Jordi Gutiérrez, membre del jurat que va proposar aquesta cooperativa com a candidata al premi. També hi seran presents la resta de membres del jurat així com destacades personalitats del món polític, sindical, artístic i intel·lectual català.

Els guardonats des del 1993, han estat, successivament: el Casal del Raval, Caritas - immigració, Pallassos sense fronteres, Unió de Pagesos, Comerç Just, Rauxa i enguany el Taller Àuria.

EL TALLER ÀURIA sccl

El Taller Àuria inicia la seva activitat, com a taller ocupacional, el 1972 i es converteix en cooperativa nou anys després, amb l'objectiu d'aconseguir la integració laboral i social de les persones amb disminució física i psíquica (dips) de la comarca de l'Ànoia. En l'actualitat, en són socis totes les persones que hi treballen a més dels dips que en són usuaris, formant una cooperativa de 250 socis, entre usuaris, treballadors, monitors...

Des de la seva existència, a l'Ànoia no hi ha dips aturats o amb la falta de l'atenció precisa i això ha permès al Taller Àuria obrir-se a altres col·lectius de difícil inserció social donant cabuda ja a diverses persones que estaven cobrant la PIRMI per estar en situació d'atur de llarga durada.

Molts dels dips als que aten poden viure independents econòmicament de la seva família i amb una fórmula el més integrada possible. La Cooperativa ha creat una Fundació tutelar per poder respondre jurídicament de les persones dips en el cas que sigui necessari i té vuit pisos a Igualada perquè hi puguin viure de manera independent, creant un servei de suport dels que han decidit fer vida familiar amb habilitat pròpia, uns 60 en l'actualitat.

Com a Cooperativa usa totes les fórmules cooperativistes que els hi són profitoses i ha creat un econòmic, un banc intern i alternatives per a la construcció d'habitatges i productes de primera necessitat.

Cal destacar que la Cooperativa s'ha finançat sem-

pre amb el treball dels seus socis i dels ajuts de l'ICASS, mai demanant diners als familiars o a entitats públiques i privades. A més, sempre ha fet front als seus compromisos econòmics amb proveïdors i bancs i mai en la seva història ha acomiadat a algú ni ha reduït la seva plantilla.

La formació dels seus socis sempre ha estat una prioritat i això, juntament amb els serveis de suport a les empreses que contracten dips, li ha permès gaudir d'una molt bona reputació en la qualitat dels seus treballs, fet que es tradueix en breu en l'obtenció de la certificació de qualitat ISO 9002.

Com a empresa ha treballat en manipulats i acabats pel sector tèxtil, arts gràfiques, adorns, mecànica, metall, perfumeria i cosmètica, plàstica, electricitat...

KURDISTAN

L'eterna assignatura pendent

La història del poble kurd és la crònica d'un poble massacrada. Des de començament del segle xx la situació geogràfica del Kurdistan, al cor del Pròxim Orient, una zona estratègica per a les grans potències mundials, ha complicat encara més les coses.

La història recent del poble kurd comença l'endemà de l'acabament de la 1a Guerra Mundial, el 1918, quan sota l'axopluc de la teoria de l'autodeterminació dels pobles exposada pel president dels Estats Units Woodrow Wilson les potències aliades els varen prometre un Estat nacional, al Tractat de Sèvres del 1920.

Després de la 2a Guerra Mundial, amb la desfeta de les forces feixistes, semblava el moment idoni per a fer justícia en aquella part del món i la fundació de l'Estat kurd podria ser, finalment, una realitat. L'esclat de la Guerra Freda, però, va fer que en aquella zona del món s'instal·lessin les grans potències: una de manera di-

recta, la Unió Soviètica, i l'altra, els Estats Units d'Amèrica, a través dels seus aliats, principalment Turquia, però també l'Iran d'aquell moment, dominat de manera dèspota pel Xa.

Els kurds van ser massacrats de manera sistemàtica des de llavors. Les potències occidentals giraven la vista, ja que en el seu interès nacional no hi tenia cabuda un poble kurd independent. L'armament que els Estats Units i els seus aliats han anat venent a Turquia, Iraq o Iran ha servit no només com a eina dissuasòria en front de la Unió Soviètica, sinó com a instrument per al genocidi del poble kurd.

Les diverses revolucions i guerres de la regió, des de 1945, han accentuat els intents de desaparició física dels kurds. Després de la invasió de Kuwait i l'esfondrament de l'aparell bèl·lic iraquità, el 1991, els aliats varen contemplar la possibilitat de crear un Estat kurd, un «estat-tap», al nord de l'Iraq. Amb el temps, però, el Kurdistan iraquità s'ha convertit, de fet, de la mà del Partit Democràtic del Kurdistan, en un aliat fidel de Saddam Hussein.

El poble kurd està organitzat, a l'interior i a l'exili, en diversos partits i moviments. El més antic és el Partit Democràtic del Kurdistan, PDK, fundat el 1945 el qual és especialment fort a les regions kurdes de l'Iraq.

L'altra gran organització és el PKK, que opera majoritàriament a Turquia. En

Mendo Balci i Josep-Lluís Carod-Rovira.

l'òrbita del PKK s'inscriu el Front d'Alliberament Nacional del Kurdistan, ERNK, que és el moviment de masses que dona suport a la lluita per un Kurdistan lliure, independent i democràtic.

ERC manté una col·laboració estreta amb l'ERNK i els seus representants tant a Catalunya com a l'Estat espanyol, la qual cosa es va visualitzar en la presència d'una delegació de l'ERNK al 22è Congrés Nacional d'ERC celebrat a Girona el juliol de 1998.

Les reunions entre delegacions d'ambdues forces se succeeixen amb normalitat des de fa dos anys. De fet, el grup parlamentari d'ERC va plantejar, ja fa més d'un any, abans que la iniciativa del Parlament d'Euskadi, la possibilitat que el Parlament kurd a l'exili es reunís en la sala de plens del Parlament de Catalunya. La reacció del PSC i de CiU, ha estat la de deixar passar el temps fins que tothom se n'oblidés.

La detenció d'Abdullah Ocalan, líder del PKK, en circumstàncies estranyes (el suport de diversos serveis secrets occidentals semblen fora de qualsevol dubte raonable) ha estat el detonant de la revolta kurda arreu del

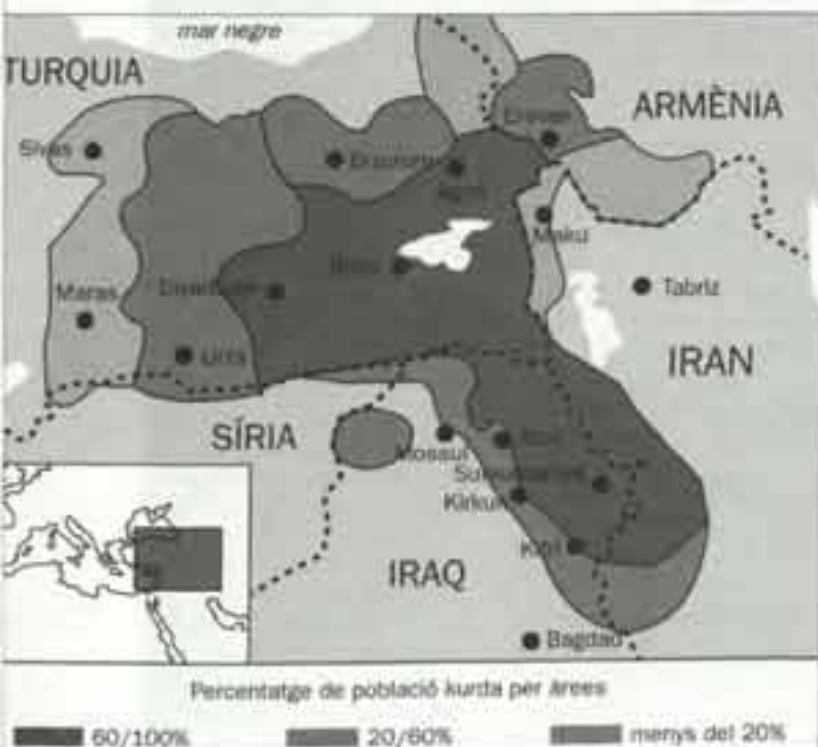
món i el fet que ha tornat a posar la qüestió kurda una altra vegada a la primera pàgina de l'actualitat.

Poques hores després, l'11 de febrer, el secretari general d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, es reunia amb Mendo Balci, representant a l'Estat espanyol de l'ERNK, amb qui es comprometé a donar suport actiu a la causa kurda.

Això s'ha concretat en un seguit d'iniciatives parlamentàries, com són la proposició d'una visita a Abdullah Ocalan a la presó, a Turquia, per part de la Comissió de Relacions Exteriors del Parlament de Catalunya; una nova petició perquè l'Assemblea Kurda pugui reunir-se al Parlament de Catalunya; una declaració institucional de condemna al genocidi de què és objecte el poble kurd i una crida al respecte als drets humans d'Abdullah Ocalan.

Mentre l'opinió internacional estarà atenta a la possible pena de mort a Ocalan el genocidi continua. És imprescindible impedir que Turquia es converteixi en membre de la Unió Europea mentre el poble kurd no tingui garantits els seus drets socials i nacionals.

El Kurdistan té una superfície aproximada de 530.000 km², on hi viuen més de 30 milions d'habitants, repartits entre cinc estats (Turquia, 18 milions; Iran, 7 milions; Iraq, 5 milions; Síria, 1 milió; i Armènia 0,1 milió). A més 3 milions viuen a l'exili repartits per tot el món. Una de les raons perquè el territori kurd sigui tan anhelat per diversos Estats és que produeix aproximadament el 10% del petroli mundial.

VENEÇUELA

La incògnita Chávez

La victòria d'Hugo Chávez en les eleccions presidencials veneçolanes del 6 de desembre passat al capdavant del «Movimiento Quinta República», conglomerat que aplega tant a militars seguidors de Chávez com a partits d'esquerra i moviments socials, presenta un seguit d'interrogants sobre el futur immediat d'aquell país.

Però, qui és Hugo Chávez? En paraules de Gabriel García Márquez, es tracta o bé «d'algú a qui li sortí l'oportunitat de salvar el seu país» o bé «d'un il·lusionista, que podria passar a la història com un despota més».

El seu currículum oficial ens diu que va néixer el 1954, té una brillant carrera militar i estudis de postgrau en ciències polítiques a la Universitat Simón Bolívar. Inspirat en el pensament boliviari, lluità amb un grup d'oficials idealistes i es rebel·là contra «un ordre polític i social caracteritzat per la corrupció i la injustícia».

La «rebel·lió» de què parla la biografia oficial de Chávez no és altra que l'intent de cop d'estat del 4 de febrer de 1992, que el va portar a la presó d'on sortí dos anys més tard gràcies al sobreseïment de la seva causa a instàncies del president Rafael Caldera. La tradició conspirativa de Chávez ve de lluny. Als vint-i-tres anys ja fundà l'Exèrcit Boliviari del Poble de Veneçuela.

Però amb tot, resulta difícil d'entendre com el conglomerat amb què Chávez es va presentar a les eleccions, el «Movimiento Quinta República», pogués vèncer i d'una forma tan contundent —el 56,24% dels vots emesos— els candidats dels partits tradicionals: el socialdemòcrata Acció Democràtica i el demòcrata-cristià COPEI.

Més enllà de la idoneïtat dels candidats dels partits majoritaris a Veneçuela, la victòria de Chávez cal entendre-la en funció de la greu crisi que pateix aquella Repù-

blica. Ara fa deu anys, el 27 de febrer de 1989 es produí El Caracazo, l'avalot popular que va deixar arrassada Caracas i la seva rodalia amb la destrucció del 40% dels comerços i amb més de 500 morts i una ferotge repressió per part de la policia i l'exèrcit. Era el símptoma d'un país en crisi. Una crisi que els partits hegemònics, immersos en nombrosos casos de corrupció, no han estat capaços de solucionar.

El Proyecto Bolívar 2000

No debades, la primera acció que s'ha emprès des del Palau de Miraflores, seu de la Presidència de la República, ha estat justament tirar endavant el Proyecto Bolívar 2000 tot fent-lo coincidir amb el desè aniversari d'El Caracazo. Es tracta de la mobilització de 70.000 soldats i funcionaris per iniciar una obra social sense parió: millorar infraestructures viàries, sanitàries i educatives de país.

El tuf populista d'aquest projecte que en paraules del mateix president de la República ha de bastir la Veneçuela del pròxim mil·lenni, no és un fet aïllat. A les contínues al·lusions al Libertador —Simón Bolívar—, s'hi afegeix un estil molt peculiar d'entendre la política, com és la renúncia del seu sou com a cap de l'Estat en benefici de tres estudiants a qui otorgarà una beca.

Reforma constitucional

Chávez va guanyar les eleccions presidencials tot proposant un canvi constitucional. Es tractaria d'elaborar una nova Constitució que

substituis l'actual que data de 1961. Un procés constituent que acabi, amb paraules del mateix Chávez «amb quaranta anys de farsa». Aquesta cinquena República, li permetria anul·lar l'oposició, ara majoritària al Congrés i assegurar-se la reelecció com a president.

El govern Chávez

Amb aquesta prioritat política, les qüestions econòmiques han quedat en un segon pla. La iniciativa més rellevant en aquest terreny és la posada en marxa d'una comissió per estudiar un Pla d'Autoocupació Massiu destinat a crear uns 400.000 llocs de treball a través de la creació de microempreses i una dotació pressupostària de 63 milions de dòlars.

Curiosament el primer govern Chávez ha ratificat en el ministeri d'Hisenda Marisa Izaguirre. Aquest nomenament ha estat vist com una indefinició econòmica per part de Chávez ja que Izaguirre és partidària de continuar amb la política d'endeutament i més impostos per a tancar el dèficit fiscal.

Però altres nomenaments tenen un caràcter inequívoc: el tinent coronel Luis Reyes, ministre de Transport, Comunicació i Desenvolupament Urbà, pilot d'avió que participà en l'intent de cop d'estat del 27 de novembre de 1992 així com el coronel Humberto Prieto, ara president de la Superintendencia Nacional Tributaria, l'oficina recaptatòria, la presidència del Congrés serà pel coronel Luis Dávila, ideòleg del cop d'estat...

Amb un discurs contrari al neoliberalisme que prioritza les reformes polítiques per sobre de les econòmiques i una situació econòmica amb el 15% de desocupació en el sector formal, que només abraça la meitat de la força laboral mentre que l'altra treballa en l'economia submergida i unes greus desigualtats que fan possible una desnutrició infantil del 37%. Chávez haurà de ser capaç de combinar les ansies de canvi del seu poble i el risc d'una deriva autoritària, en el cas que aquesta no hagi estat present des de sempre en els seus propòsits.

OPINIÓ

Amb la mirada a Veneçuela

— MARIÉ AMELÚ VILA
DELEGAT DE LA DEMOCRÀCIA I EL DRET
A VENEÇUELA (TEMPS LIBRE)

Els resultats de les darreres eleccions presidencials i parlamentàries de Veneçuela prou que indiquen que s'havia tancat una etapa de la política democràtica del país per iniciar-ne una de nova.

Comencem per dir que la vida col·lectiva i el comportament polític que han caracteritzat aquest país del Carib, són i han estat ben diferents de les d'altres països d'Amèrica amb un passat colonialista espanyol. Així també, els antecedents precolumbins són diferents en forma notòria.

A partir de la tercera dècada del segle que estem fent, les diferències especialment pel que fa a l'evolució econòmica del país i pel que fa a les finances públiques, s'han basat en l'exploració i la comercialització del petroli fent de Veneçuela i en forma clarament desenfocada, un país quasi exclusivament petrolier. Cosa la qual no és veritat.

És veritat que la forta dependència de les finances públiques veneçolanes als ingressos procedents de la comercialització del petroli i durant un temps considerable, conferí a l'Estat veneçolà una ingent capacitat adquisitiva a l'exterior del país. Aquesta mateixa realitat incidí negativament en la mentalitat col·lectiva frenant possibles iniciatives que generessin el desplegament i la tecnificació de les diverses branques de l'economia tant la de producció com la de la distribució interna de cara al consum interior i a la diversificació de les exportacions.

Es podria dir que una població de 3.850.000 habitants, el 1941, en un territori de més de 92.000 km², no es podia considerar massa favorable a l'establiment d'una economia de producció important considerant el baix consum. Actualment, Veneçuela té una població superior als 22.000.000 d'habitants. La situació és tota una altra.

Les activitats laborals relacionades amb l'exploració petrolera requereixen poc personal. És per això que no es pot dir que es tracti d'un país d'economia petrolera. L'increment de la població en edat de treballar ha estat

explosiu. Per part de certs sectors d'aquesta població s'han fet seriosos esforços per a professionalitzar-se, però sovint les precàries situacions que travessava l'economia ha situat aquests sectors en un atzucac.

L'excessiva dependència de les finances públiques als preus del petroli en els mercats internacionals ha estat la principal malastruïança; però és innegable que el pitjor factor negatiu ha estat la conducta corrupta de determinats elements relacionats amb els poders públics, els banquers estafadors i altres actituds negatives i sovint delinqüents. Economistes d'alt nivell han emprat la frase: «Molta capacitat veneçolana estan a Miami».

Els esforços dirigits a minvar els efectes negatius d'aquesta situació han tingut èxits si bé limitats, significadament efectius. Aquests esforços permeten que durant el seu segon mandat presidencial, l'administració del Dr. Rafael Caldera, eminent humanista, pogués veure reduir el deute extern en el 8,5% en tant que en altres països s'incrementava en gran manera. El nou mandatari, l'antic militar amb seriosos estudis universitaris, Hugo Chávez, s'enfronta a una economia deprimida relacionada amb una alça de preus encara no frenada, dels articles de primera necessitat.

Els problemes a resoldre poden incrementar-se si la lògica impaciència de sectors de la població, generen situacions conflictives.

Conèixer Veneçuela, la terra que per a nosaltres esdevingué en temps prou malestruc, la segona pàtria. Estem convençuts que en les noves generacions s'incrementaran les iniciatives i els esforços per redreçar el país en tots els camps. Hi ha abundància de recursos naturals i el nombre de professionals amb reguitja cívica i seriosos coneixements, farà decantar la balança favorable a l'economia i la millora dels serveis públics. És possible i per accions polítiques diverses, que en un terme no massa llarg es produïssin canvis favorables prou tangibles.

Hugo Chávez i la seva dona María Isabel Rodríguez.

Justa Goicoechea

La primera regidora de la història de l'Hospitalet

Justa Goicoechea és el paradigma d'una generació. Filla de la immigració, dona treballadora, socialment i nacionalment compromesa, la seva història ha restat oblidada, com tantes d'altres de la no menys oblidada història d'ERC.

l'Hospitalet, en la qual arribaria a ser la cap de la secció de dones. El 1919 neix la seva única filla, i el 1927 es traslladen a viure a l'Hospitalet.

El 1928 va entrar a treballar a la fàbrica tèxtil Tintes y Aprestos S.A. Minguell, a Sants. Del 1930 fins a la fi de la Guerra Civil treballà a la fàbrica tèxtil A.Canti, al Poble Nou, realitzant feines d'emballatge.

Compromís polític

Arran de la proclamació de la República el 1931, s'adherí a ERC i començà a militar activament a l'agrupació del barri hospitalenc de Santa Eulàlia, destacant-hi ràpidament.

En aquella època ERC en el camp de la política de la dona, es plantejava dos problemes fonamentals: aconseguir el sufragi femení i incorporar la dona al compromís polític. Aquests foren els referents de Justa Goicoechea, l'única dona que formà part de la candidatura d'ERC a l'Hospitalet a les eleccions municipals del 14 de gener de 1934.

En aquestes eleccions, ERC guanyà per majoria absoluta (5.214 vots, 50,3%, 16 regidors) davant la Lliga Regionalista (3.540 vots, 34,1%, 8 regidors). Al districte de Santa Eulàlia, pel qual es presentava Goicoechea, l'avantatge d'ERC sobre la Lliga encara fou més gran, 1.213 vots a 787.

Justa Goicoechea esdevingué així la primera dona regidora de la història de l'Hospitalet. I la primera també d'ERC que hagi estat documentada fins el moment.

L'Ajuntament electe, que es constituí l'1 de febrer, fou dissoït, per ordre militar, el 14 d'octubre, com la resta d'ajuntaments catalans, arran dels Fets d'Octubre. Alguns regidors, entre ells l'alcalde Ramon Frontera, van ser confinats al vaixell Uruguai, com ho foren el presi-

dent Companys i la resta del Govern de la Generalitat, abans de ser empresonats.

La normalitat democràtica tornà amb les eleccions legislatives del 16 de febrer de 1936, en les quals les esquerres van imposar-se per un marge ampli. Es restablí el Govern de la Generalitat i els ajuntaments electes de tot Catalunya. A l'Hospitalet el 17 de febrer, l'endemà de les eleccions, els regidors electes el 1934 que no estaven sotmesos a procediments judicials pels fets d'octubre d'aquell any, entre ells Justa Goicoechea, van tornar a constituir l'Ajuntament democràtic. Aquest govern municipal va durar fins al 31 d'octubre de 1936, en què, en plena Guerra Civil, es constituïren per decret de la Generalitat a tot el Principat els nous ajuntaments amb representants d'organitzacions populars, bàsicament ERC, UGT i CNT.

Durant tot aquest període, malgrat la seva dedicació política, Justa Goicoechea treballà sempre com a obrera a la indústria tèxtil.

Després de la guerra

A la fi de la Guerra Civil, va ser empresonada per la seva militància política. Va passar tres anys a la Presó de les Corts, en l'espera de judici. Finalment, va ser-ne absolta sense càrrecs.

Un cop en llibertat condicional, li va ser prohibit treballar fins al 1943, en què es reincorporà a la indústria tèxtil.

Està documentat que almenys fins al desembre de 1948 havia de presentar-se mensualment a la Junta Local de Llibertat Vigilada.

El 1956 es jubilà. L'única activitat social en què participà després de la guerra fou la que desenvolupà al Casal dels Avis de Santa Eulàlia.

Va morir el 23 de novembre de 1973, al seu domicili del carrer Pareto, a l'Hospitalet.

Amò l'atorgació del vot a la dona, dona bo de veure com van d'aquí i d'allà les grans admiradores i àdhuc devotes confessoras del Pare Villet i del Cardenal Segura.

No saben que fer-se. Van darrera de l'un i de l'altre, aprofitant necessitats i defallències per a posar-li al davant dels ulls una petita quantitat en metàl·lic que el dia de demà els ha d'ésser tornada per mitjà de la papereta dinere de l'urna perquè surti tal o qual diputat dels que no hi tenen a fer res en el Parlament Espanyol.

Les dones d'Esquerra ben convençudes de la tasca a accomplir no ofereixen quantitats perquè les dones vagin a votar.

Estan plenament convençudes que guanyaran la batalla pesi qui pesi i per molta diners que esmercin les dretes i per moltes al·moines que escampin arreu de Catalunya.

Les dones d'esquerra sabran accomplir el seu deure el dia de les eleccions per molt que es moguin les dones del Sant Crist perquè al col·li. No serà d'elles la victòria perquè les dones de E.R. de C. saben estar al costat dels seus homes en els moments de prova.

Les dones de E.R. de C. saben sobradament que les dretes no faran res de bo (ni es que arribessin a governar) perquè quan han trigat el poble a les seves mans l'han fet a trossets i l'han esmicolat fent la vida impossible i ara diuen que el volen adobar com si el poble fos un trosset de béns que se'ls fes anar d'aquí i d'allà sense voluntat.

Les dones d'esquerra sabran accomplir el seu deure el dia de les eleccions per bé dels seus fills i de la Pàtria i veureu com les dones de les dretes es quedaran amb el Sant Crist perquè al col·li i amb la ràbia al cos.

Justa Goicoechea

Aquest article fou publicat a l'ETIQUETA, el fullon d'ERC a l'Hospitalet, el 23 de novembre de 1932.

Orígens

Justa Goicoechea i Mayayo va néixer el 4 de setembre de 1896 a Mallén, a la comarca aragonesa de las Cinco Villas. El seu pare era un republicà radical que va ser alcalde de la població, fins que hagué d'emigrar amb la família a Catalunya el 1908 a causa de les pressions dels cacics locals, que li van fer la vida impossible.

Arribada a Catalunya

La família Goicoechea-Mayayo s'instal·là a la zona de la Mare de Déu del Port de Barcelona. El pare entrà a treballar com a pesador a la pedrera del Clot de Can Tunis.

Justa Goicoechea, que només va anar a escola fins als onze anys, a l'Aragó, es va formar de manera autodidacta i va aprendre a llegir i a parlar en català fins al punt que convertí la seva llengua d'adopció en la seva llengua habitual.

El 1915 entrà a treballar a una fàbrica tèxtil. Allí va conèixer a qui seria el seu marit amb qui es casà el 1918. Aquest mateix any va començar a treballar a la fàbrica tèxtil de Can Pareto, a

Reedició del llibre de Josep Tarradellas, *Ja sóc aquí*

→ ÀNGEL RAMOS

Coincidint amb la commemoració del centenari del naixement de Josep Tarradellas, s'ha reeditat el llibre del primer president de la Generalitat restaurada: *Ja sóc aquí*.

El llibre, que abraça un període que va des del 20 de novembre de 1975 fins al 23 d'octubre de 1977, és a dir, des de la mort del dictador Franco fins al retorn des de l'exili a Barcelona del presi-

dent Tarradellas.

El llibre, que permet conèixer el punt de vista de Tarradellas sobre les negociacions per al restabliment de la Generalitat, és en paraules de Joan B. Culla «la cosa més semblant que existeix a unos memòries de Josep Tarradellas». Els capítols que van restar inconclusos a la seva mort han estat redactats pel periodista i escriptor Xavier Febrés.

Josep Tarradellas va escriure en el pròleg: «He volgut escriure aquesta crònica pensant en les generacions joves». I acaba aquest pòrtic del llibre amb una invitació a contruir una Catalunya «... que s'inspiri en els principis de llibertat i humanitat que han caracteritzat la nostra història i són a l'origen dels nostres més bells triomfs».

El llibre compta amb un apèndix documental i un índex onomàstic que, conjuntament amb les fotografies que l'acompanyen, el fan més útil i amè.

The Ecologist, censurada

→ ÀNGEL RAMOS

Les pressions de Monsanto, companyia transnacional agroquímica americana, van impedir que la revista britànica *The Ecologist* —degana de la premsa ecologista mundial— pogués treure al carrer el número corresponent al mes de setembre de l'any passat.

Aquest número de *The Ecologist* se centrava en les repercussions de l'ús de biotecnologies en l'agricultura i ramaderia basades en l'enginyeria genètica. La revista analitzava especialment l'ac-

tuació de Monsanto en aquest tema així com posava en entredit la imatge que el màrqueting ha propiciat d'aquesta empresa, una de les més grans i poderoses del món, que la presenta com una defensora de l'honorabilitat i la justícia.

El cert és que Monsanto comercialitza l'herbicida més venut en el planeta, anomenat Roundup, que afecta totes les plantes d'una forma no selectiva provocant erosió en el sòl i pot arribar a matar diverses espècies animals.

Aquesta multinacional va estar involucrada en la guerra del Vietnam. El seu agent taronja fou escampat per l'aviació nord-americana durant onze anys destruint la selva de la península d'Indoxina.

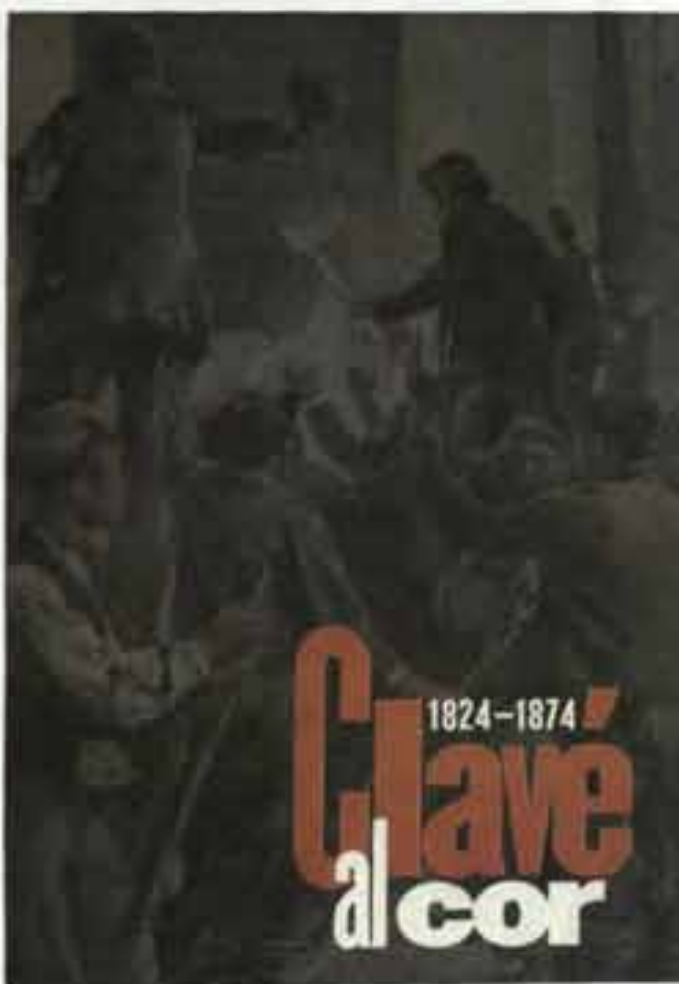
Ara un grup d'entitats i grups ecologistes entre els quals cal esmentar el Grup de Científics i Tècnics per un Futur No Nuclear, Acció Ecologista-Agro, Icaria Editorial, Alternativa Verda i Greenpeace s'han posat d'acord —coordinats per Ecologistes en Acció i l'Associació Vida

Sana— i han sufragat l'edició de 25.000 exemplars en espanyol de la revista amb la finalitat de «reparar parcialment el greu atemptat contra la llibertat d'expressió comès contra *The Ecologist* i alhora fer arribar a casa nostra el debat sobre el perill dels productes transgènics».

El comportament arrogant de les multinacionals alimentàries i la reacció que ha generat permeten posar damunt la taula una discussió que ens afecta a tots: cal un control sobre les investigacions tecnològiques quan tenen a veure amb la nostra salut i el medi ambient i és necessari que l'opinió pública estigui informada sobre les opcions tecnològiques.

Aquest debat ens afecta de ple. El blat de moro i el gra de soja modificat genèticament ja es consumeixen al nostre país... Aquesta iniciativa de l'edició *The Ecologist* ens permetrà a tots plegats tenir més elements de judici en el moment de decidir si ens convé o no consumir productes transgènics.

Clavé, una exposició poc lírica

→ PEP MARTÍ

Enguany es commemoren els 125 anys de la mort de Josep Anselm Clavé (1824-1874) i els 175 del seu naixement. Per això la Diputació de Barcelona ha muntat una

exposició que té el mèrit de ser-ho molt més d'una època que no pas d'un home. La mostra exigeix una visita atenta. El Clavé que hi apareix no té res a veure amb el personatge folklòric a què sovint se l'ha volgut reduir.

En realitat, el creador dels famosos cors cantaires, que van arrancar molts obrers del joc i de la cantina, no tenia gaire de personatge líric.

L'esquerra nacional té una història i una tradició pròpies que s'han de reprendre i conèixer. La de Clavé és només una pàgina poc coneguda d'una galeria de figures, entitats i moviments que hem de recuperar per retrobar-nos. En ell hi ha a parts iguals pensament i acció. Clavé és un dels introductors dels ideals socialistes utòpics a Catalunya. Ell, com més tard molts dels millors referents del nacionalisme català, era persona cosmopolita, atenta al moviment d'idees a Europa, i va contribuir a divulgar l'obra de Cabet, un dels grans noms de l'utopisme, que ha tingut al nostre país exponents interessants, com Narcís Monturiol o Ildefons Cerdà, contemporanis i amics de Clavé.

L'exposició ha fet un esforç didàctic important que s'ha de reconèixer. L'audiovisual permet endinsar-se en la complexitat de la Catalunya decimonònica, i és tan sols una de les moltes sorpreses que possibilita la mostra. L'explicació de la creació dels cors es contextualitza molt bé com una ini-

ciativa que neix dels ideals obreristes de Clavé, en uns anys (mitjan segle XIX) en què Barcelona experimentava un creixement important frenat per les muralles, i mentre el govern espanyol pactava amb la Gran Bretanya una política lliurecanvista que afectava l'economia de Catalunya. La cruenta lluita de classes i el conflicte frontal amb l'Estat espanyol apareixen per mitjà d'un material exposat molt ampli que permet connectar amb la realitat d'una societat civil que batejava inquieta (en aquest sentit, el material de premsa exposat és fonamental).

Certament, el país en què va viure Clavé no era terra d'oasis, sinó floc de contradiccions socials profundes, i ell ho va tenir molt clar des del començament. El seu compromís amb els sectors populars, dels quals formava part, el va portar a lluitar al carrer al costat dels republicans federals que propugnaven un Estat català. Per això va ser empresonat a la Ciutadella, símbol oprobiós del poder espanyol ocupant. Clavé va ser, amb la caiguda dels Borbons, el 1868, dirigent polític important i governant. La Maternitat i la Casa de la Caritat són projectes seus, com a president de la Diputació. En aquest sentit,

és un bon exemple de com es pot combinar exercici del poder amb idealisme sense perdre el sentit de les coses. Però alhora Clavé també expressa una tipologia humana ben pròpia del país: la de l'autodidacta que es construeix a ell mateix, sovint contra les dificultats. I és que Clavé va tenir des de la seva infantesa seriosos problemes de salut, amb una pèrdua parcial de visió fruit d'una infecció, i va anar acumulant al llarg dels anys ferides en fets d'acció i maltractaments en les seves etapes de pres polític. Però ell va ser capaç, a pesar de tot, de superar-se, formar-se ideològicament i «militar» en uns anys en què això era molt compromès. L'exposició tampoc defuig explicitar les contradiccions del personatge, i qui esperi trobar-se amb un Clavé fet a mida només cal que llegeixi la seva «Gloria a España» que apareix en un dels plafons. És clar que després de veure la mostra, hom entén que la seva devia ser una Espanya del tot impossible.

Realment, l'esquerra nacional pot mostrar sense avergonyir-se els seus precedents. Són gent com Clavé, gràcies als quals podem resistir històricament moltes comparacions.

Tradicionàrius

Música

d'aquest país

Tradicionàrius és el festival de música tradicional i popular més important del país. Organitzat pel CAT (Centre Artesà Tradicionàrius),enguany ha celebrat la seva dotzena edició.

El Tradicionàrius va néixer a partir de la iniciativa d'uns grups que feien, i fan, música folk i que van fer una aposta per ensenyar, almenys un cop l'any, a la ciutat de Barcelona, el seu treball musical, la música d'arrel tradicional dels Països Catalans. I fer-ho d'una manera atractiva, en format d'espectacle, algunes vegades com a concert i d'altres com a ball.

Enguany, com a principal novetat molts d'aquests grups han volgut fer col·laboracions amb diferents artistes que no són pròpiament de l'àmbit folk. Així s'han fet barreges i fusions amb gent com Les Violines + Gossos; Nou Romancer + Joan Bibiloni; El Pont d'Arcalis + Marina Rossell; Cafetera Exprés + Whiskin's; Band Gog + Mael Camp; Atabatament + Max Sunyer; RàdioKuartet + Carme Cuesta...

Els dijous s'han programat espais monogràfics sobre un tema o bé un instrument tradicional, i els dimecres s'han fet sessions d'improvisació sobre temes

de música, folk-sessió, amb un grup musical estable i un convidat d'excepció cada setmana.

... I per primera vegada el Tradicionàrius ha incorporat a la programació els diumenges infantils folk, on s'han pogut trobar grups històrics del món de l'animació infantil com Ara va de Bo, Toni Giménez, Maria Laffitte i altres de nous com la gent de Xarop de Canya, rondalles tradicionals amb Eulàlia Bullich i la Mercè Maure.

L'altra novetat d'aquesta edició ha estat la disco folk dels diumenges a la tarda, amb un DJ resident: Mussol, que ha fet una proposta de selecció de música folk d'arreu.

En l'apartat de formació s'han ofert tallers de dansa, cursos d'ensenyament d'instruments tradicionals, fires d'artesans, llibres i discos...

Tradicionàrius és una aposta consolidada per dignificar la nostra cultura popular i tradicional i una ocasió per conèixer part del nostre patrimoni col·lectiu.

Nascut a Sabadell fa 47 anys, integrat al CAT des d'un principi. Aquest pare de família el que li agrada la montanya i estar-ne amb els seus en feines com un treballador d'empreses. En una imatge més immediata passen per continuar treballant per expandir la música que estima.

Jordi Fàbregas

«El Tradicionàrius ha contribuït decisivament a l'expansió de la música folk»

→ ÀNGEL RAMOS

Quin balanç fas de la dotzena edició del Tradicionàrius?

El Tradicionàrius s'està consolidant com el festival d'hivern de Barcelona. Hem mantingut una línia coherent i el públic, com sempre, està responent. I això és així gràcies a la bona col·laboració i la bona entesa que es dona amb els grups que hi actuen que són, de fet, el principal sponsor del festival.

No n'estàs una mica tip, després de dotze anys, del Tradicionàrius?

Hi ha moments de tot... És veritat que porta molta feina però també hi ha molta gent que hi treballa. Dit això, sincerament, hi ha moments que després de dotze anys d'estar fent el festival, certament, l'agradaria que hi hagués un relleu a nivell de gestió... Però per altra banda quin veus que van surtin nous grups, que hi ha gent nova, que el públic es va renovant i ampliant i que més o menys vas tenint petits èxits, això també et produeix una gran satisfacció...

Quines diferències es donen entre música tradicional, folk i popular?

Folk és una paraula que reivindicuem perquè permet barrejar estils molt diferents. En aquests moments a tot Europa s'estan fent propostes de col·laboracions entre músics que podríem considerar tradicionals i músics d'altres procedències. Què proposem nosaltres? Una difusió més àmplia d'aquest sector, dels grups que treballen i els interessa la música tradicional i que volen servir-la al públic com un espectacle. Això vol dir entrar en el món comercial, diferent del músic que acompanya els geganters en una festa o del músic funcional que es trobava en una població i sortia sempre per la processó o la

tocada de caramelles. Amb aquests últims músics ens hi sentim vinculats perquè és allà on es troben les nostres fonts d'inspiració però en el moment que un grup vol fer un disc o vol posar-se dalt d'un escenari a tocar i oferir un espectacle s'entra en un altre context. Jo crec que la feina del CAT intenta compaginar aquests dos sectors.

Com ha evolucionat la música popular a Catalunya des dels inicis del Tradicionàrius fins ara?

Quan comença el Tradicionàrius, el 1988, només hi havia el Festival de Vilanova i la Geltrú, em sembla que feia un any que es trobaven els músics del nostre sector a la Plaça del Rei i es feia la trobada d'acordionistes d'Arseguet però com una cosa molt localista...

Actualment hi ha més de cinquanta festivals i més de cent grups, quan en el primer Tradicionàrius només n'erem deu o onze... Igualment passa amb els discos. El Tradicionàrius ha contribuït decisivament a l'expansió de la música folk, tradicional i popular.

Quina és la relació entre la música popular i els mitjans de comunicació?

La crítica aconsegueix una funció d'ansar polint les coses i lamentablement no hem aconseguit un seguiment regular per part dels crítics. Tenim per exemple Rodasons, un programa televisiu amb cinc anys a la pantalla o la feina de Jordi Roura, que és un històric de la música folk i de l'animació infantil, a Ràdio 4... però es tracta d'excepcions.

Si haguessis d'escollir entre la teva condició de músic o la d'organitzador del festival, què triaries?

De fet, els qui portem el centre som músics però del CAT no en traiem cap sou. En el meu cas jo sóc músic i, en tot cas, en segon terme, de

l'equip de direcció del CAT. En aquests moments porto dos grups: Primera Nota i El Pont d'Arcalis. Ho compaginem tot una mica. Però jo sóc músic i el que de debò m'agrada, el que he volgut fer sempre, és tocar, tocar i fer música.

En aquest món de la cultura popular també hi ha puristes?

Jo diria que en alguns casos sort n'hi ha hagut dels puristes. A vegades aquest treball de fer recerca i recuperar d'una manera molt fidedigna allò que s'està sentint és l'útica feina que s'ha pogut fer en aquest país i gràcies a aquest treball després hi ha hagut una represa... Jo crec que cadascú ha de fer el que li sembla i el que li agrada. Sense posicionaments intransigents.

Quina és la vessant pedagògica del CAT?

Tenim cursos i tallers de guitarra d'acompanyament, tallers de gralla que és un grup molt dinàmic que fins i tot edita un butlletí intern, de sac de gemecs, d'acordió diatònic... La majoria és gent jove i nosaltres el que fem és una feina d'introduir la gent en aquest sector. Si algú després vol perfeccionar els seus coneixements existeix l'Aula de Música Tradicional que depèn de la Generalitat i que imparteix uns cursos més reglats, amb diversos nivells.

En quins projectes està treballant ara el CAT?

Ara mateix hi ha previst un cicle de música occitana i una exposició d'instruments occitans, amb la col·laboració del Conservatori Occità de Tolosa i el Centre de Música Tradicional Aram de Montpel·lier, i una vegada s'acabi això, durant tot el mes de juny està previst fer el tercer cicle de música celta amb una durada de quatre setmanes.

TRADICIONARIUS 99 XII CICLE DE MÚSICA TRADICIONAL I POPULAR
GENER • FEBRER • MARÇ